DE Ajacied

Prijs € 2,95

Seizoen 2008 - 2009 NR.5

Aissati
Leonardo
Schoevaart
Sulejmani

GRATIS Poster: **VERMEER**

DE Ajacied

Uitgave: NOVEMA Uitgevers
tel: 0594-510303

Advertentie exploitatie: NOVEMA B.V.
Novema Uitgevers
Tussendiepen 21
Drachten

Redactie: Hans Janssen
Marco van Harn
Sander Collewijn
Wytze van der Gaast

Fotografie: Pro Shots
Stanley Gontha
Marco van Harn

Bladmanager: Willem Brouwer

Vormgeving: Kijf&Witte
Tolberterstraat 38,
9351 BH Leek,
tel: 0594-513890

Druk: Scholma Druk
Bedum

Oplage: 18.000

Copyright De Ajacied
Niets uit dit magazine mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van De Ajacied.

De Ajacied:
Postbus 17009,
1001 JA Amsterdam
e-mail: ajacied@fastmail.fm
internet: www.deajacied.nl

Wil je De Ajacied ook ontvangen, schrijf dan naar 'De Ajacied', Postbus 17009, 1001 JA Amsterdam. Dan krijg je bericht thuis.
Alle vragen kun je ook stellen via e-mail: ajacied@fastmail.fm ; je kunt hier adreswijzigingen, klachten bezorging, tekst voor Allerlei of wat dan ook kwijt.

Ons e-mail adres is: ajacied@fastmail.fm en onze site is www.deajacied.nl
(nieuws/links/foto's)

Bezoek ook www.ajaxfotoside.nl, van wie wij foto's mogen plaatsen op onze site. Maar op hun site vind je nog veel meer prachtig fotowerk. Absoluut een bezoek waard!!!

Foto: Pro Shots/Stanley Gontha

Boeiend seizoen!

Wat we ook allemaal zeggen van dit seizoen, het is en blijft een boeiend seizoen. En we hebben weer eens kunnen genieten van Europees voetbal, de slagroom op de taart. Voor jullie ligt weer een nieuwe Ajacied met schitterend fotomateriaal van Stanley Gontha (ProShots) en Marco van Harn. Bedankt voor de vele reacties telkens en jullie inzendingen. Ook in dit blad weer 3 prijsvragen met prijzen! De column van Wytze en Hans Janssen en Sander Collewijn hebben weer leuke interviews en artikelen geschreven. Veel plezier!

Inhoud

16 Filmregisseur Martin Koolhoven

De DDG Award voor de opmerkelijkste regieprestatie van het afgelopen jaar, ging net aan zijn neus voorbij. Verder waren er louter positieve geluiden over Oorlogswinter, de film van Martin Koolhoven, die eind vorig jaar in premiere ging. Het was zijn dertiende rolprent, na eerdere produkties als Suzy Q, De Grot, Het Schnitzelparadijs, Knetter en 'n Beetje Verliefd. En dat in evenzovele jaren. Tussen alle opnamen door - en soms tijdens het draaien - volgt de Amsterdammer alle ontwikkelingen rond Ajax op de voet. Koolhoven is ondanks zijn Haagse en Brabantse achtergrond van jongsaf een hardcore-Ajax-fan. De sympathieke filmmaker betuigt graag zijn liefde voor de rood-witten en praat met bijna evenveel plezier over zijn weerzin tegen Feyenoord en vooral ...PSV.

6 Dennis Bergkamp

Na zijn afscheidswedstrijd in 2006 werd het erg stil rond Dennis Bergkamp. Hij richtte zich twee jaar lang op zijn gezin. Begrijpelijk na alle jaren van presteren op het hoogste niveau, veel media-aandacht en veel reizen. Aan het begin van dit seizoen kwam plotseling het nieuws dat Dennis de verkorte trainerscursus ging volgen en in het kader daarvan stage zou gaan lopen bij Ajax. Erg leuk en goed om hem weer terug te zien binnen de voetbalwereld en al helemaal bij Ajax. Interviews geeft Dennis nog steeds niet of nauwelijks, maar gelukkig maakte hij voor De Ajacied een uitzondering. Op een zonnige dag in januari zaten we, voor het eerst in jaren, weer tegenover elkaar. Net als in de beginjaren van zijn carrière bij Ajax toen we elkaar ieder seizoen meerder malen spraken. Er leek niks veranderd.

ONZE ERE-GALERIJ

Super Ajacied:	Rob de Wit
	Peter Boeve
	Sonny Silooy
Populairste Ajacied:	
Wim Kieft	'81-'82
Jesper Olsen	'82-'83
Jesper Olsen/ Gerald Vanenburg	'83-'84
Marco van Basten (3x)	'84-'87
John Bosman	'87-'88
Dennis Bergkamp	'88-'89
Stefan Pettersson	'89-'90
John van 't Schip	'90-'91
Dennis Bergkamp	'91-'92
Dennis Bergkamp	'92-'93
Jari Litmanen	'93-'94
Frank Rijkaard	'94-'95
Jari Litmanen	'95-'96
Jari Litmanen	'96-'97
Edwin van der Sar	'97-'98
Jari Litmanen	'98-'99
Jesper Grønkjær	'99-'00
Cristian Chivu	'00-'01
Rafael van der Vaart	'01-'02
Cristian Chivu	'02-'03
Wesley Sneijder	'03-'04
Ryan Babel	'04-'05
Klaas-Jan Huntelaar	'05-'06
Wesley Sneijder	'06-'07
Klaas Jan Huntelaar	'07-'08
Ereleden:	Frank Arnesen
	Peter Boeve
	Johan Cruijff
	Jesper Olsen
	Dennis Bergkamp
	Stefan Pettersson
	Marco van Basten
Mister Ajax:	Jaap van Praag
	Sjaak Swart

36 Urby Emanuelson

De onzekere, ietwat apathische verdediger van vorig jaar is weer veranderd in een volbloed Ajacied op zijn nieuwe positie als hangende linksbuiten. Dat was ook wel nodig, want na een snelle ontwikkeling had Emanuelson vorig jaar een matig en vervelend seizoen. "Ik werk nu gewoon keihard als het even niet gaat, dat had ik vroeger minder."16 november 2008. Twee dagen voor de topper tegen PSV belooft Emanuelson aan De Ajacied dat hij af en toe weer eens een lekkere actie eruit zal gooien op het veld. Dat vonden wij wel gepast, omdat hij dit seizoen zeker veel beter en constanter begon, maar soms nog wat erg sober. Hij voetbalde te veel op dezelfde manier als hoe hij praat. Want een interview met Urby is in maar één woord samen te vatten: relaxed.

En verder

Allerlei	5
F-Side, een wetenschappelijk inzicht	14
Gregory van der Wiel	29
Column Wytze	35
Rob Wielaert	42
Ajax Geboekstaafd	49
Ajax van minuut tot minuut, deel 4	55
Uitgeperst	64

In de vorige uitgave van de Ajacied hadden we een uitgebreid interview met Dennis Bergkamp. Na het gesprek signeerde Dennis, speciaal voor de lezers van De Ajacied, 10 foto's genomen tijdens zijn afscheidswedstrijd. Dus wilde je altijd al graag in het bezit willen komen van een exclusieve en gesigneerde foto van Dennis Bergkamp? Dan heb je nu de kans !

Foto: Marco van Harn

Prijsvraag **Dennis Bergkamp**

Wat moet je doen om in aanmerking te komen voor één van de foto's? Eigenlijk heel simpel, het juiste antwoord geven op de onderstaande vragen en deze antwoorden mailen naar ajacied@fastmail.fm. Vermeld als onderwerp 'Prijsvraag Dennis'. Vergeet naast het noemen van de, volgens jou, juiste antwoorden niet je volledige naam en postadres te vermelden, anders loop je misschien de gesigneerde foto mis! Uiteraard kun je ook per 'gewone' post je inzending doen, stuur een kaartje met jouw antwoorden en je adres naar De Ajacied, o.v.v. Prijsvraag Dennis, Postbus 17009, 1001 JA, Amsterdam. De inzendtermijn sluit op 15 mei 2009. De prijswinnaars worden in de volgende uitgave van De Ajacied bekend gemaakt.

DE VRAGEN:

- Op welke datum en tegen welke tegenstander maakt Dennis zijn debuut in Ajax 1?
- Tegen welk land scoorde Dennis zijn eerste interland doelpunt?
- Naar welke voetballer is Dennis vernoemd?
- Van welke Engelse speler was Dennis vroeger fan?
- Dennis werd topscoorder tijdens het EK van 1992. Met welke spelers moest hij deze titel toen delen?

Succes met het beantwoorden van deze vragen!! (MvH).

Prijsvraag boek **Van der Vaart**

Elke topvoetballer wil winnen. Maar jij als lezer van dit blad wilt toch ook wat winnen?! Wat te denken van het boek 'Rafael van der Vaart van pupil tot prof', dat elders in deze Ajacied wordt gerecenseerd. Zoals een spits ook een voorzet nodig heeft om te scoren, krijg je dit boek niet zomaar. Hieronder staan vijf vragen. Beantwoord ze, zet de oplossing op een (brief)kaart en stuur die op naar De Ajacied, postbus 17009, 1001 JA Amsterdam. Of stuur je oplossing naar ajacied@fastmail.fm. Vergeet uiteraard niet jouw naam en adres te vermelden. Uit degenen die alle vijf de vragen goed hebben beantwoord - ze zijn echt niet zo moeilijk - trekken wij de vijf winnaars. Spannend, he?

DE VRAGEN:

1. **In welke plaats is Rafael van der Vaart opgegroeid?**
   - Heemstede
   - Heemskerk
   - Kerkstede
2. **Wat is de naam van de vader van Rafael?**
   - Ramon
   - Jan
   - Raymond
3. **Voor wie kwam Rafael in het veld toen hij debuteerde in een officiele wedstrijd voor Ajax?**
4. **Tegen welk land speelde hij zijn eerste interland als A-international?**
5. **Voordat Rafael van Hamburger SV naar Real Madrid verhuisde, heeft hij eens geposeerd met het witte shirt van een andere (Spaanse) club, die hem heel graag had willen overnemen. Wat is de naam van die club?**

Valt mee toch? Succes!

In het laatste nummer van De Ajacied van dit seizoen publiceren we de uitslag. (HJ)

Populairste **Ajacied** 2008-2009

Na de oproep in ons vorige blad stromen de inzendingen gestaag binnen. We houden de traditie in stand, jullie kunnen als lezers van De Ajacied bepalen wie uit de selectie de prijs 'Populairste Ajacied' in ontvangst mag nemen. Krijgen Vermaelen of Vertonghen de credits die ze verdienen? Of worden de vele kilometers beloond die Enoh inmiddels in dienst van Ajax heeft gemaakt? Natuurlijk behoort ook Luis Suarez tot het rijtje van favorieten. En de spelers uit de eigen jeugd? Zijn ze juist populairder dan de rest, of juist niet? Gregory v.d. Wiel, Vuron Anita, Jeffrey Sarpong en Daley Blind kloppen natuurlijk wel nadrukkelijk op de poort ! Het maakt ons niet uit, zolang we maar lekker veel inzendingen krijgen.

Wat moet je doen om aan deze verkiezing deel te nemen? Stuur de top-3 van spelers waar jij het meest fan van bent uit de huidige selectie naar ons toe. Op basis van alle inzendingen stellen wij voor de zomer een top-10 op van de meest populaire spelers. Je inzending ontvangen we bij voorkeur via email, stuur dus je top-3 naar ajacied@fastmail.fm en vermeld als onderwerp 'Populairste Ajacied'. Vergeet naast het noemen van jouw top-3 vooral niet je volledige naam en postadres te vermelden, anders loop je misschien een prijs mis!
Zoals elk jaar verloten we onder de inzendingen 3 Ajax-shirts, door de winnende speler gesigneerd, evenals 10 door hem gesigneerde foto's. Uiteraard kun je ook per 'gewone' post je inzending doen, stuur een kaartje met jouw top-3 en je adres naar De Ajacied, o.v.v. Populairste Ajacied, Postbus 17009, 1001 JA, Amsterdam. De inzendtermijn sluit op 15 mei 2009. De prijswinnaars worden in de laatste uitgave van De Ajacied, van dit seizoen, bekend gemaakt. (MvH).

Het Servische wondertalent van Heerenveen hebben we in de Arena nog niet mogen aanschouwen. Integendeel zelfs, in de mooie maar ongunstig verlopen wedstrijd tegen Olympique Marseille was Miralem Sulejmani één van de dissonanten of misschien wel de enige. Hij pakte vertrouwen door de wonderschone actie van Luis Suárez binnen te koppen, maar de vraag dringt zich wel op waarom de Serviër zoveel krediet krijgt. De entree van Sulejmani was er een van een wonderkind. “Het kapitaal moet op het veld staan,” verduidelijkte nieuwbakken coach Marco van Basten aan het begin van het seizoen. Nog vóór zijn aanstelling had hij al gepleit voor de aankoop van het supertalent. 16,25 miljoen was naar verluidt het hoge bedrag, dat een goede investering leek. Ook met dank aan de kredietcrisis zou geen enkele Europese topclub erover twijfelen om nu nog zoveel geld neer te leggen voor Sulejmani. Alleen Manchester City lijkt op dit moment de enige club om buitenproportionele transferbedragen te betalen.

De twijfels van Miralem

Ook bij De Ajacied sloten we ons aan bij de believers van Sulejmani, want het stuk aan het begin van dit seizoen over Sulejmani in dit blad eindigt als volgt: 'Mijatovic, Milosevic, Djurovski en Sulejmani. Deze jonge parel uit Servië lijkt moeiteloos in dit rijtje te passen. Hij heeft de techniek en snelheid van een authentieke Ajax-buitenspeler en misschien nog wel belangrijker, de mentaliteit en levenservaring van een topper. En als Van Basten ervoor naar het stadion komt, kunnen wij niets anders doen dan ons daarbij aansluiten'. Het leek een terechte conclusie voor een negentienjarige speler die ook nog eens 'Talent van het Jaar' werd gekroond aan het einde van vorig seizoen, waarin hij vijftien keer scoorde.

Vertrouwen

Florence, 19 februari. Ondanks goede invalbeurten van Leonardo krijgt Sulejmani toch weer het vertrouwen om in de basis te starten in de belangrijke UEFA-Cup wedstrijd tegen Fiorentina. Omdat de Serviër heeft aangetoond dat hij vooralsnog het inzicht mist om als 'nummer tien' te fungeren, staat hij op zijn geliefde linksvoor positie. Stijf aan de zijlijn volgt hij de wedstrijd. Hij krijgt bijna geen bal van een medespeler en lijkt niet te weten waar hij heen moet lopen om wel een bal te ontvangen. Hij probeert het eerst door het kalk op te zoeken, maar na een zoveelste pass die aan hem voorbij gaat, staat hij met zijn handen in zijn zij. Hij gaat wat meer zwerven, maar ook dat verandert de situatie niet, hij lijkt het vertrouwen van zijn teamgenoten te ontberen. Wel valt hij op door goed zijn back te volgen en Van Basten haalt dit facet na de wedstrijd aan om zijn keuze voor Sulejmani te verdedigen. Dan komt het verwachte wisselmoment: Leonardo erin, Sulejmani eruit. 'Leo' is niet te vergelijken met Sulejmani, maar Leo krijgt na zijn entree op het veld direct de eerste bal van zijn teamgenoten aangereikt. Hij is meteen gevaarlijk samen met Suárez. De twee weten elkaar makkelijk te vinden, de twee Latijns-Amerikaanse dribbelkoningen passen liever naar iemand van het eigen continent dan naar een Serviër lijkt het. Leonardo maakt indruk in de resterende minuten dat hij op het veld staat en het verschil in vorm tussen de twee concurrenten kon niet beter worden uitgedrukt. Ook van Basten bevestigt na de wedstrijd dat Sulejmani niet in goede vorm verkeert. Toch blijft hij voor hem kiezen: “Het is wel duidelijk dat

Tekst: Sander Collewijn

Foto: Pro Shots/Stanley Gontha

Foto: Pro Shots/Stanley Gontha

hij nu in een moeilijke periode zit. Hij zal hard moeten werken om hier weer doorheen te komen. Toch koos ik voor Sulejmani, omdat het team dan stabieler aanvoelt. Leonardo kunnen we altijd inbrengen. Het voelt voor mij goed om het zo te doen."

Uitgefloten

Waarom de Serviër aan het begin van de competitie al werd ingezet blijft onduidelijk. Hij kwam uit Heerenveen met een knieblessure, waarvan hij nog niet helemaal was hersteld. Het leek dat het kapitaal op het veld per se moest spelen met alle gevolgen van dien. Een dag voor de wedstrijd tegen Feyenoord kreeg Sulejmani nog groen licht van de medische staf, terwijl hij in de UEFA-Cup wedstrijd tegen FC Borac al last had van zijn hamstring. Prompt scheurde hij in de Klassieker zijn hamstring af. Het zat hem dus ook niet mee dit seizoen, maar toen hij was teruggekeerd kreeg hij in de winterstop publiekelijk het commentaar van Van Basten dat hij harder moest werken op de training: "Het beeld is dat hij wegvalt zodra de intensiteit omhoog gaat. Sulejmani zal echt in zichzelf moeten investeren om inderdaad de speler te worden die beslissend is." Sulejmani heeft zijn houding niet mee. Ook al werkt hij heel hard, dan nog komt het wat nonchalant en gelaten over, terwijl de werkelijkheid anders is. Het besef beklijft dat Ajax met de Serviër geen toegevoegde waarde heeft aangetrokken, maar een talent dat nog een tijd nodig heeft om beslissend te zijn. Het brengt de entree van de jonge Suárez twee jaar geleden in een ander daglicht. De Uruguayaan stond er meteen al en trok die lijn dit seizoen mooi door. Een succesvol Ajax zonder Suárez is bijna niet meer voor te stellen, ook al ontbeert hij koelbloedigheid voor de goal. Toch verkeert Sulejmani niet in eenzaam gezelschap; ook Jari Litmanen (een jaar in het tweede) en Zlatan Ibrahimovic (stond het eerste seizoen voornamelijk heel vaak buitenspel) waren bij hun entree bij Ajax niet meteen bepalend en wat dat betreft zijn er voldoende perspectieven voor Sulejmani. Hij zal alleen snel zijn niveau moeten oppakken, wil hij niet in een onomkeerbare situatie terechtkomen, waarbij het krediet bij medespelers en supporters grotendeels verspeeld is, zodat de weg terug te moeilijk wordt.

Amsterdam, 15 maart. Tussen de UEFA-Cup ontmoetingen tegen Olympique Marseille speelt Ajax in de Arena een niemandalletje tegen De Graafschap. Sulejmani valt in de eerste helft op met twee mislukte corners achter elkaar. De bal stuitert beide keren nog voor het strafschopgebied op de grond en de verdediger van De Graafschap is zo verrast door de bal, dat hij hem nog een keer tot een corner degradeert. De supporters beginnen al lichtjes te fluiten en dat wordt nog erger als Sulejmani de corner voor de tweede keer verkeerd trapt. In de tweede helft maakt hij nog een goede actie en kan hij van dichtbij inschieten voor keeper Heijblok van De Graafschap. Hij schiet de bal huizenhoog hard over. Het lijkt erop dat hij te graag wilde. Een typische actie van een talent: wel goed voorbereiden, maar te gehaast in de afwerking. Gelukkig was Emanuelson zo volwassen om het talent een hart onder de riem te steken door hem direct na de misser een bemoedigend handje te geven. Ook Thomas Vermaelen is tijdens de wedstrijd vele malen in de positie om hem langs de zijlijn aan te spelen, maar kiest steevast voor een andere oplossing, zelfs als de optie naar Sulejmani de beste en gemakkelijkste lijkt. Sulejmani maakt het in de wedstrijd tegen Olympique Marseille nog bonter, door in de eerste helft in het strafschopgebied over de bal heen te maaien. Ook de corners en vrije trappen missen overtuiging en Emanuelson neemt af en toe die taak over. Exemplarisch voor de vormcrisis is de mislukte standaardactie van Sulejmani (uit stilstand een schaar en dan ver-

Foto: Pro Shots/Stanley Gontha

snellen langs de buitenkant) in de eerste helft. Hij versnelt, maar raakt de bal zo hard dat die onbereikbaar over de achterlijn zeilt en met een uiterste krachtinspanning raakt hij de bal nog achter de lijn. Een wissel lijkt onvermijdelijk en Leo heeft het trainingspak al uitgetrokken en zijn kruisje al geslagen als Suárez rondjes draait om een Franse verdediger en buitenkant rechts de bal voorgeeft en Sulejmani met een uiterste krachtinspanning de bal in het doel kopt. Een mooie opsteker voor de jongeling. Het blijft wel de vraag waarom hij altijd de standaardsituaties voor zijn rekening neemt. Toen Emanuelson het alleenrecht had op de corners en vrije trappen, leek er meer gevaar van dit soort situaties af te stralen. Maar de Serviër blijft altijd in de basis staan, hoe goed of slecht hij ook speelt.

Echte prof

Amsterdam, 17 maart. Sulejmani is een van de laatste spelers die van het trainingsveld loopt, wanneer we hem kunnen spreken. Net als Suárez oefent hij nog extra op zijn techniek, terwijl de meeste spelers al binnen zijn. Aan zijn inzet lijkt het dan ook niet te liggen, maar waar dan wel aan? Hoe kijkt hij zelf terug op zijn eerste tijd bij Ajax? “Ik ben nog niet echt blij met hoe ik nu speel bij Ajax. Maar ik ben wel blij met de club en de spelers, ik voel me hier goed.” De overgang van het rustige Heerenveen naar Amsterdam vergt wel gewenning voor de jonge Serviër: “Het is een hele grote verandering voor mij om in Amsterdam te wonen. Het is een grote, drukke stad en daarom is het ook belangrijk om hier rustig en geconcentreerd te blijven en me niet te laten afleiden. Want ik ben jong en geen robot, dus ik hou van af en toe relaxen en uitgaan. Ik woon samen met Darko Bodul in Buitenveldert. Daar is het lekker rustig en dat bevalt me heel goed.” Om het huishouden van de twee jonge voetballers in goede banen te leiden, is er altijd iemand aanwezig zoals de zus en ouders van Sulejmani om te koken en schoon te maken. “Natuurlijk”, zegt het talent lachend om aan te geven dat hij daar zelf natuurlijk nog niet geschikt voor is. Geconfronteerd met de vraag waarom hij niet optimaal presteert, bekent hij de reden niet te weten: “Soms gaat voetbal zo, het is gewoon belangrijk gefocust te blijven. En ik heb blessures gehad aan het begin van het seizoen.” Hij is een echte prof, dus honderd procent antwoord geven op de vraag waarom hij niet heeft gebracht wat er wat verwacht werd, zit er niet in. Misschien ook wel logisch als je daar elke week antwoord op moet geven. Hij is naar verluidt ook een goede prof, anders zou hij ook nooit zoveel krediet van Van Basten krijgen. Sulejmani wil wel toegeven dat Van Basten gelijk had, toen die in de winterstop kritiek had op zijn trainingsintensiteit. Hij heeft de schijn soms tegen, vindt hij ook zelf: “Ik vond dat geen kritiek, hij probeerde me te motiveren en dat is goed. Ik train altijd honderd procent, alleen soms ziet het er niet honderd procent uit terwijl je wel alles geeft.” Ook het feit dat de supporters hem uitfluiten doet hem hoegenaamd niet: “Daar luister ik echt niet naar”, toch aarzelt hij even als hem gevraagd wordt of hij het vertrouwen van zijn teamgenoten nog voelt: “Degene met de bal is de baas en die moet besluiten waar het spel moet worden voortgezet. Ik kijk er echt niet zo naar, we zijn één team en ik voel wel het vertrouwen van mijn medespelers.” Hij vindt wel dat hij nog veel moet verbeteren en daar gebruikt hij elke training voor. En te veel nadenken over zijn vormcrisis is niet bevorderlijk: “Ik ga niet thuis zitten kniezen, dat heeft geen zin, dan wordt het alleen maar een groter probleem. Ik probeer over de mooie dingen te denken en geconcentreerd te blijven.” Een terugkeer van het jonge en pijlsnelle talent naar de vorm waarop de hele Amsterdam Arena al maanden wacht, kan zo aanstaande zijn. Sulejmani heeft voor hetere vuren gestaan, toen de oorlog woedde in zijn geboorteland. Mocht dat niet lukken, dan is dat een ernstige vorm van kapitaalvernietiging, hoe zakelijk dat ook moge klinken. Maar ook wij hopen op de snelle transformatie van Sulejmani naar het meer liefkozende ´Miki´, zoals hij bij Heerenveen werd genoemd.

Zouden ze er een poeder(suiker)brief hebben gevonden? Die bedoeld was voor (iemand die werkzaam is in) de Amsterdam Arena? Deze grap deed al snel de ronde toen onlangs een groot gebied rondom dit stadion wegens terreurdreiging werd afgezet. Enkele dagen daarvoor meenden fans van ADO Den Haag leuk te zijn met een spandoek. Er stond de volgende tekst op: 'VAN BASTEN'S PANNEKOEKMIX MAKKELIJK TE KLOPPEN.' En later in de wedstrijd hief de aanhang van de thuisclub geregeld het 'Pa, pa, pa, pa, pa, pan-nen-koek' aan.

Is Marco een pannenkoek?

Een week eerder lieten de supporters van FC Utrecht zien dat ze ook wat in huis hebben. Tijdens het duel met hun aartsrivaal werd behalve papier, muntjes, vuurwerk en aanstekers een aantal ...pannenkoeken op het veld gegooid. En terwijl Marco van Basten na afloop op weg was naar de spelersbus werd door het Utrechtse publiek enthousiast gezongen: 'Marco is een pannenkoek.'

Zelfs de harde kern van de aanhang van PSV meende in het leedvermaak te moeten delen. Vóór de thuiswedstrijd tegen AZ werd bekend dat bij De Aftrap, hun supporterscafé, gratis pannenkoek konden worden gegeten. Nou ja gratis, er werd een vrijwillige bijdrage van 0,20 cent gevraagd (een bedrag dat uiteraard verwijst naar het netnummer van Amsterdam). De boeren hadden de dag van hun leven, want ze hadden ook bedacht om de pannenkoeken te bestrooien met ...Van Bastaardsuiker. Je moet er maar op komen.

Wat een emotionele ontboezeming van zomaar een Ajax-supporter te weeg kan brengen in de kranten, op radio, tv en op internet. Na de sof tegen Heerenveen - een 0-1 nederlaag in de eigen Arena - reageerde de hevig verontwaardigde man zijn frustratie af op Marco van Basten. Live te zien op tv. En eigenlijk nog helemaal niet zo onbeschaafd. Toen de trainer na afloop op weg was naar de kleedkamer werd hem onder meer het volgende naar zijn hoofd geslingerd. 'He Marco bedankt he. Pannenkoek. Geen kampioen meer. Kampioenschap weg! Daar doe je het toch voor?! Die derde ster, man, daar doe je het voor. Van Heerenveen verliezen...'. Het is op You Tube te zien in een filmpje van nog geen minuut, dat al bijna zes-honderd-duizend-maal is bekeken. Op dezelfde site staat ook een soort van remix.

De media - van Man bijt hond tot De Wereld Draait Door - maakten vergeefs jacht op deze Ajax-fan. Want wie was deze man, had-ie die avond wat geslikt of gedronken? Of was hij bij zijn volle verstand? Van Basten ging erop in zoals alleen hij dat kan. Hij gaf de man een korte reactie en liet zich later over het incident het volgende ontvallen: “Ik bepaal zelf wel wat ik eet.” Het zal hem goed hebben gedaan dat hij in Italië en Frankrijk, toen Ajax er onlangs op bezoek was voor het UEFA-cup-toernooi, wel met alle égards werd onthaald. Weten de mensen daar veel? Of hebben ze daar meer respect? En och, over smaak valt niet te twisten.

Overigens ging direct na het kolderieke tafereel het gerucht als zou Ajax de bewuste fan een stadionverbod hebben opgelegd. Dit blijkt inderdaad het geval te zijn. Het verbod is opgelegd tot en met eind dit seizoen. De reden ligt hem niet in de 'belediging' van Van Basten. Wel werd het de supporter zeer kwalijk genomen dat hij een aantal toeschouwers omver heeft geduwd en bespuwd.

Denkend aan Leonardo Vitor Santiago,
zie ik een kind op blote voeten jonglerend
op een zandveldje in Rio de Janeiro.

Zie ik een jongen, die tijdens een wedstrijd
van de Feyenoord-junioren als een wervelwind
door de vijandelijke verdediging raast.

Zie ik een speler, die als een verwend
kind huilend het speelveld verlaat.

Zie ik een gebroken Ajacied, die intens verdrietig
op een brancard wordt afgevoerd nadat hij
weer een ernstige knieblessure heeft opgelopen.

Zie ik een dolgelukkige invaller, die Ajax
door een curieus doelpunt aan een 0-1 zege
op Hamburger SV helpt.

Zie ik een wat eigenwijs en niet overdreven juichende
wisselspeler, die Ajax tegen Fiorentina op typische wijze
een ronde verder schiet in het UEFA-cuptoernooi.

LEONARDO LAAT ZICH NIET (MEER) GEK MAKEN

Eén ding mag duidelijk zijn: we hebben hier te maken met een vat vol emoties. Die, dat dan weer wel, enigszins tot rust is gekomen, door schade en schande wijs is geworden, maar op wie na een verblijf van vijftien jaar in Nederland nog steeds geen maat staat. Wanneer staat de echte Leonardo op - en dan permanent? Moeten we ons hiervoor volgend seizoen gaan richten op Panathinaikos, waar hij wordt herenigd met Henk ten Cate? Of zal Leonardo Vitor Santiago altijd dat talent blijven, dat, als een speelse hond, aan de haal gaat met een stuk worst dat hem wordt voorgehouden en die zich verder om niets of niemand anders bekommert?

Tekst: Schrijver **Tekst:** Hans Janssen

“ER IS MAAR ÉÉN HELD”

Foto: Pro Shots/Stanley Gontha

We spreken elkaar een dag nadat er een ronde in het KNVB-bekertoernooi is afgewerkt. Zónder Ajax, dat op dit podium immers al snel schitterde door afwezigheid als gevolg van de uitschakeling in Volendam. Genoeg tijd en reden voor Leonardo om die avond te gaan kijken naar de verrichtingen van één van zijn twee voormalige werkgevers in ons land, NAC Breda. Niet dus. Niet, omdat hij de Baronie-club geen warm hart mee toedraagt, verre van dat zelfs, maar wel omdat hij een bijzonder avondje uit had.

Uitje

"Het is altijd gezellig om buiten de trainingen en wedstrijden om iets te gaan ondernemen met de groep. Je krijgt er een beter contact door met elkaar: met de spelers en de technische staf. Dat ik hierdoor niet naar het bekervoetbal heb kunnen kijken, dat vind ik niet zo erg. Ik kijk niet zo vaak naar andere wedstrijden. Ook niet die van NAC, al vind ik nog steeds dat NAC een mooie club is. Ik heb het er prima naar de zin gehad. Ik zal die tijd in Breda nooit vergeten, het is echt een familieclub. Daar waren heel andere omstandigheden dan die ik gewend was bij Feyenoord waar mijn loopbaan in Nederland is begonnen. Bij NAC had ik al snel het gevoel dat ik gewaardeerd werd," vertelt de 26-jarige Leonardo. Toch had hij ook in Breda op een bepaald moment een haat-liefde-verhouding met de trainer, Ernie Brandts. De oud-speler van onder meer PSV en het Nederlands elftal was het enfant terrible liever kwijt dan rijk. Moe dat hij was geworden van het bij vlagen onpeilbare gedrag van Leonardo. De speler in kwestie zelf wil er nu, zo'n twee jaar later, niet al te veel woorden aan vuil maken. Hij maakt zich er met een kort statement vanaf: "Ik praat niet graag over trainers. Ik wil het wel over mijn clubs hebben, doe mijn werk en that's it." Ook over Feyenoord is 'Leo' kort van stof.

"Ik praat niet graag over trainers. Ik wil het wel over mijn clubs hebben, doe mijn werk en that's it"

Het lijkt wel alsof Leonardo een punt wil zetten achter zijn verleden, achter zijn wilde jaren als jongeling, waarin hem vedette neigingen werden verweten en waarin hij er soms wel, maar meestal niet in slaagde zijn ontegenzeglijke capaciteiten op een goede manier aan te spreken. Ook over zijn echte jongensjaren, toen hij nog in Brazilië woonde, wil hij amper uitweiden. Ons verzoek om onder meer om deze reden Jos de Putter aan de gesprekstafel uit te nodigen, werd door Leonardo beleefd afgewezen. Hij wil namelijk best herinneringen ophalen, maar bij voorkeur niet meer in het openbaar en alleen met mensen met wie hij in de loop der jaren een hechte band heeft opgebouwd. De Putter is er zo een.

Favela

Speler en filmmaker kennen elkaar al vanaf 1994, toen De Putter hem tijdens filmopnamen ontdekte in de favela van Rio de Janeiro. De Zeeuw was het ook die Leonardo toen voor het eerst in zijn leven een Ajax-shirt liet aantrekken. Met een stapel shirts in zijn bagage dacht De Putter een potje te kunnen breken in de achterstandswijken in Rio. Toen hij hiervoor bij Feyenoord en PSV aanklopte, kreeg hij nul op rekest. Ton Pronk, toentertijd hoofd scouting van Ajax, deed niet moeilijk, gaf De Putter een stapel mee en werd hiervoor dertien jaar later indirect beloond toen Leonardo andermaal het rood-witte tricot mocht aantrekken. Als contractspeler van de Amsterdamse club.

Leonardo: "Je zult mij niet horen zeggen dat voetballen bij Ajax altijd een droom voor mij is geweest. Ik heb het wel altijd een mooie club gevonden, net als Feyenoord trouwens." Zijn komst naar de Arena, op instigatie van Ajax' toenmalige trainer Henk ten Cate, blies de relatie tussen Leonardo en De Putter nieuw leven in. Nadat de Braziliaan bij Feyenoord was vertrokken, zagen en spraken de twee elkaar steeds minder. Voor beiden gold echter dat uit het oog niet uit het hart betekent. Bij de presentatie van Ajax' zoveelste nieuwe hoop in bange dagen stond De Putter in de perskamer en kregen ze oogcontact met elkaar. Na de gebruikelijke plichtplegingen volgde een hartelijk omhelzing. Sindsdien sms'en ze elkaar geregeld en is er ook een afspraak gemaakt om samen een hapje te gaan eten. Leonardo zal De Putter eeuwig dankbaar zijn. De Zeeuwse regisseur filmde de toen 11-jarige Braziliaan voor 'Solo, de wet van de favela,' een documentaire over twee straatvoetballertjes uit de krottenwijken van Rio. Leonardo: "Ik zal hem nooit vergeten. Ik mag Jos heel graag als mens. Hij was het die mij als eerste een Ajax-shirt gaf en door zijn film zijn de deuren voor mij naar Europa open gezet. Maar ik zie het nut er niet van in om elke keer weer hierover tegen de media te praten. Het is een mooi verhaal, maar dat kent iedereen onderhand wel. Voor mij is het verleden tijd, ik leef in het nu en kijk het liefst vooruit."

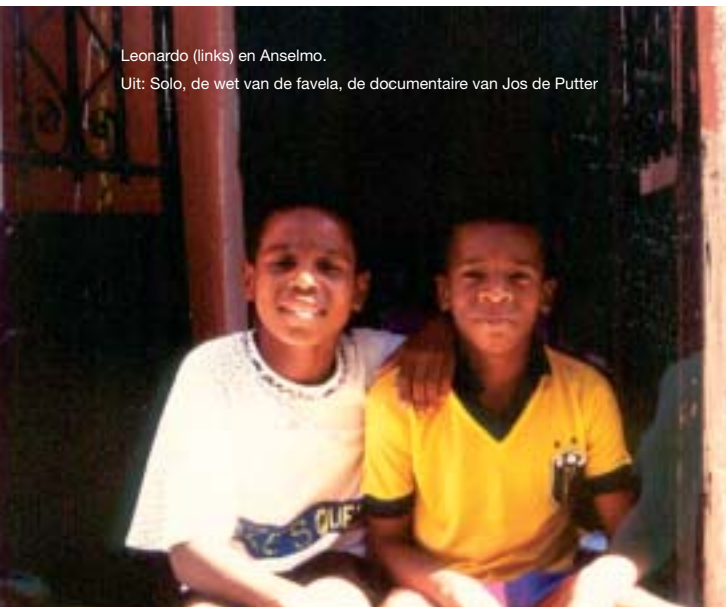

Leonardo (links) en Anselmo.
Uit: Solo, de wet van de favela, de documentaire van Jos de Putter

"Ik mag Jos heel graag als mens. Hij was het die mij als eerste een Ajax-shirt gaf en door zijn film zijn de deuren voor mij naar Europa open gezet"

Feyenoord
De Putter effende in feite het pad voor Leonardo. Wim van Hanegem - toen trainer van Feyenoord - leidde hem De Kuip binnen. Hij zag de film en was meteen in de ban van 'dat ventje.' Ofschoon het talent ook in de belangstelling stond van PSV en Ajax, koos hij voor een verblijf in Rotterdam. Doet '010' nog iets voor hem? “Ik heb niet echt een speciale band meer met Feyenoord. Het doet me dan ook geen pijn dat het dit seizoen met de club minder voorspoedig gaat. Ze hebben het toch zelf in de hand gewerkt?! Maar ik zal nooit vergeten dat Feyenoord me uit Brazilië naar Nederland heeft gehaald. Verder is het voor mij niet bijzonder meer wanneer ik met Ajax tegen Feyenoord voetbal. Ik heb vanaf mijn jeugd al zoveel van dit soort duels gespeeld. Mijn Feyenoord-verleden speelt helemaal geen rol meer, het is gewoon de rivaliteit tussen de clubs die deze wedstrijd steeds zo beladen maakt. Het maakt me eigenlijk weinig uit tegen wie ik speel. Ik probeer altijd te winnen en bereid me steeds op dezelfde manier voor: geconcentreerd en serieus.”

Ondertussen is het elke keer weer een verrassing of trainer Marco van Basten voor hem een plaats in de basiself heeft ingeruimd. Zo'n voorkeurspositie heeft Leonardo twee jaar na zijn officiële debuut (januari 2007, Ajax - FC Utrecht) nog niet kunnen afdwingen. De Rotterdamse Ajacied doet het voorkomen alsof hij daarmee niet bezig is. Alsof hij niet hevig teleurgesteld is dat hij de ene wedstrijd wel, de andere keer niet aan de aftrap staat. Een situatie overigens waarin Leonardo niet alleen staat. Ga maar na: Kennedy Bakircioglü, Urby Emanuelson, Gabri, Rasmus Lindgren, Oleguer, Dennis Rommedahl, Bruno Silva en zelfs Maarten Stekelenburg hebben in meer of mindere mate de grilligheid van Van Basten aan den lijve ondervonden. Tegenover andere media heeft Leonardo zich al eens beklaagd over het feit dat hij in zijn ogen zo weinig vertrouwen geniet van zijn trainer. Vandaag houdt hij zich wat dat betreft op de vlakte, al proef je tussen de regels wel wat van zijn onvrede. “Je praat over mij? Ik heb het hier echt prima naar mijn zin. Dan moet je ook niet klagen. Alles is perfect hier. De trainer is de baas en die kan er maar elf opstellen,” klinkt het even aandoenlijk en - zou je denken - ongeloofwaardig. “Je stelt je als voetballer bepaalde doelen en je moet gewoon hard blijven werken om niet in een negatieve spiraal terecht te komen. Dat heb ik er graag voor over. Mensen willen natuurlijk graag horen dat ik teleurgesteld ben, maar zo zit ik niet in elkaar. Waarom zou ik gaan jammeren? Nogmaals: het bevalt me hier goed.”

Maar heeft Leonardo met enkele beslissende acties Ajax tegen onder meer Hamburger SV, Feyenoord en Fiorentina niet uit de brand geholpen? En had-ie daarom niet wat vaker in de basis moeten staan? Van Basten en co zullen ook best tevreden zijn over die individuele hoogstandjes, maar zij eisen van elke speler - en dus ook Leonardo - meer rendement. En dat levert de Braziliaan in de ogen van de trainers structureel te weinig. In de thuiswedstrijd voor de competitie tegen Volendam kreeg hij bijvoorbeeld de kans om zich van acquit te bewijzen - er kwam nauwelijks iets van terecht.

Werken
Leonardo woont al meer dan de helft van zijn leven in ons land. In hoeverre voelt hij zich nog Braziliaan? “Het heeft twee kanten: ik ben zowel Brazilië als Nederland heel dankbaar wat me allemaal is overkomen. Brazilië, omdat ik er ben geboren en opgegroeid. Ik kom er niet meer zo vaak, maar hou wel contact met bijvoorbeeld mijn moeder, al zie ik haar zelden. Alleen in de zomer ga ik nog wel eens naar Brazilië. Mijn moeder (Leonardo heeft zijn vader vanaf zijn tweede levensjaar niet meer gezien, red.) kan ik natuurlijk wel eens over laten komen, maar dan loop ik het risico dat het huis dat ik daar voor haar heb laten bouwen wordt leeggehaald. Hier in Nederland zou je een huis een paar weken onbeheerd achter kunnen laten; in Brazilië is dat vragen om problemen. Als je daar je woning achterlaat, is binnen de kortste keren alles weg. Zo is het leven daar. Hier in Nederland ligt dat gelukkig anders. Nederland bevalt me ook, omdat ik hier de kans heb gekregen om me als voetballer en als mens verder te ontwikkelen. Natuurlijk, Brazilië zit in mijn hart, maar ik wil graag de top bereiken, ben iemand die niet wil opgeven en daarom ben ik hier gebleven. Dat is denk ik ook mijn sterkste punt: mijn karakter, dat ik me niet gauw bij een situatie wil neerleggen. Dat heb ik wel bewezen door de manier waarop ik ben teruggekomen nadat ik tweemaal een zware kruisbandenblessure had opgelopen. Ik weet zeker dat er mensen zijn die dit niet hadden kunnen opbrengen. Ik dus wel en wanneer je zo met grote teleurstellingen weet om te gaan, dan word je vanzelf wel sterk.” Maar zit die overlevingsdrang niet gewoon in de genen van Leonardo, de jongen die eigenlijk altijd een straatschoffie is gebleven? “Och, dat weet ik niet. Toen ik nog thuis woonde, zorgde mijn moeder altijd goed voor me. Er was voldoende te eten.”

Geluk
Leonardo zocht ook de omgeving van familie en kennissen op nadat hij voor de tweede keer in zijn carrière geveld werd door de meest gevreesde knieblessure. “Ik heb toen bewust voor Brazilië gekozen. Dit was vooral op gevoel gebaseerd, omdat ik daar in vertrouwde omgeving kon verblijven. Bovendien ligt de temperatuur me er beter. Toen ik [in 2003] als Feyenoorder

Foto: Pro Shots/Stanley Gontha

voor lange tijd werd uitgeschakeld, heb ik in Amerika gerevalideerd. Daar was het kouder en kende ik niemand. In Brazilië had ik mensen die me dierbaar zijn, dichtbij mij in de buurt en dat vond ik wel prettig. Ze kwamen me ook geregeld opzoeken en dat heeft me goed gedaan."

Zien veel jongens in Brazilië de 'comeback-kid' nu als een voorbeeld? "Nee, dat denk ik niet, er zijn immers veel meer voetballers die het nog verder geschopt hebben. En dan nog: je moet altijd maar afwachten of je de echte top haalt. Het is vaak een kwestie van geluk. Je moet maar net opgemerkt worden door een scout en dan dient er ook nog een club te zijn die het in je ziet zitten. Vervolgens moet je de kansen krijgen om wat van je talenten te laten zien. Ik heb dat geluk wel gehad en 'de baas hierboven' kan ik er alleen maar dankbaar voor zijn."

Anselmo trof het juist niet. Hij was dat andere jochie dat in 'Solo, de wet van de favela' door De Putter op de voet werd gevolgd. Hij groeide dus ook op in de sloppenwijken, heeft de struggle for life die veel kinderen daar moeten leveren overleefd en was net als Leonardo een begenadigd talent. Hiermee houdt de vergelijking op, want Anselmo woont nog steeds in Brazilië, heeft geen baan en het is hem nooit gegund geweest zijn voetbalkwaliteiten op hoog niveau aan te spreken. Leonardo: "Hij speelt nu alleen maar voor de gezelligheid. Anselmo kon goed voetballen, maar je moet geluk hebben in je leven" Er is één overeenkomst: beiden zijn inmiddels vader geworden. Anselmo heeft 'zelfs' twee kinderen; Leonardo en zijn vriendin hebben, sinds oktober 2007, een zoon. Hij heet Lil, de bijnaam van zijn vader toen hij nog jong was.

Lil is nog te jong om te beseffen wat pa sinds zijn geboorte allemaal heeft meegemaakt. Leonardo maakte zijn rentree in Ajax-één, greep met zijn club net naast kwalificatie voor de voorronden van de Champions League en viel aanvankelijk buiten het plaatjesalbum van Van Basten voor dit seizoen. Inmiddels heeft de ouderwetse pingelaar zijn waarde toch kunnen bewijzen, zoals in de UEFA-cupwedstrijden tegen Hamburger SV en Fiorentina. In beide krachtmetingen was zijn inbreng doorslaggevend. Eind vorig jaar maakte de Braziliaan in Noord-Duitsland het enige doelpunt door scherp te reageren op balverlies bij de tegenstander. En eerder dit jaar maakte de 'supersub' de bevrijdende 1-1 in de thuiswedstrijd tegen het hoger aangeslagen Fiorentina. Van Basten: "Het zag er bij die voorsprong van Fiorentina niet best uit voor ons. Ik had er niet zo veel fiducie in dat we zonder wissels het spelbeeld konden beïnvloeden. Leonardo heeft ons uiteindelijk ruimte en lucht gegeven. Het is een jongen die heel veel risico in zijn spel legt en als hij goed op dreef is, levensgevaarlijk is. Maar hij kent ook zijn minder gelukkige momenten en dat

heeft te maken met zijn wisselvalligheid. Hopelijk kan hij vaker van waarde zijn, maar dan moet hij wel zijn kansen pakken." Na de gelijkmaker tegen Fiorentina leek het erop alsof Leonardo helemaal niet zo blij was, dat hij juist zijn gram had willen halen met zijn doeltreffende uithaal. "Het was sowieso geen klutsdoelpunt, maar een mooie goal. En hoezo was ik niet helemaal blij? Hoe weet jij dat? Aha, dat leek zo, zeg je. Dat is gewoon mijn manier. Voor de buitenwereld wekte ik misschien de indruk dat ik niet zo gelukkig was, maar van binnen heb ik enorm gejuicht. Dat kan dus anders overkomen, maar geloof me: ik was intens tevreden. En niet omdat ik zo nodig moet scoren, ik ben er nooit op uit geweest om veel doelpunten te maken. Kijk, als ik de kans krijg, dan probeer ik uiteraard te scoren, maar mijn opzet is om de ploeg beter en sterker te maken. Het interesseert mij echt niet wie er uiteindelijk scoort. Het gaat om de teamprestatie. En als je hard genoeg werkt, dan levert dat vanzelf resultaat op, bijvoorbeeld in de vorm van een doelpunt."

Held

Oke dan, zand erover. Een heldenrol was het wel voor de aanvaller, al denkt hij ook daar anders over. "Ik een held? Dat is alleen God. Ik niet. Ik ben gewoon Leo. Ik kan het ook niet alleen, zonder de andere spelers was dit onmogelijk geweest. We moeten elkaar helpen. Ik wil wel toegeven dat het mooi is om zoiets mee te maken, dat je zo belangrijk kunt zijn voor een team. Maar er gaat niets boven God en hoe ik die band met hem beleef, dat is moeilijk in woorden uit te drukken. Dat is iets spiritueels. Alleen ík weet hoe ik contact kan leggen met God, dat kan ik niet uitleggen. Daar wil ik ook liever niet over praten."

Laten we hierover dan maar Carmen Rial aan het woord. Zij is een Braziliaanse antropologe, die volgens Trouw vanaf 2003 onderzoek doet naar het wel en wee van Braziliaanse voetballers in Spanje en de laatste drie jaar ook in Nederland. We citeren: 'Carmen Rial ziet in de geloofsbeleving van de spelers één van hun middelen om zich in het buitenland staande te houden: "Dat doen ze vooral door het lezen van de Bijbel. Ze gaan niet vaak naar de kerk, want de meesten zijn verbonden aan Braziliaanse kerken. Het geloof geeft ze een kader, een verklaring, ook voor het gegeven dat ze hun jeugd moeten opofferen. Bovendien vinden ze dat ze de snelle, economische vooruitgang die ze dankzij het voetbal geboekt hebben veelal aan God te danken hebben, alsof ze uitverkorenen zijn. Het zijn allemaal, zonder uitzondering, de jongste zonen uit vrij arme gezinnen. Daarom zoeken ze naar een verklaring. Ze vertellen me trouwens met heel veel plezier over hun geloof."

Hiermee geconfronteerd kijkt Leonardo me met grote ogen aan. Dat hij de jongste thuis was: dat klopt (hij heeft nog een oudere broer). Dat zijn moeder het niet bepaald breed had, daar wil hij evenmin omheen draaien en dat God belangrijk is in zijn leven, dat weten we nu ook, maar wie is die Carmen Rial? Ze heeft, zo lezen we in het Trouw-artikel, behalve met André Bahia, Luciano da Silva, Huerlho Gomes en Ari ook met 'onze' Braziliaan gesproken. Ze wist bijvoorbeeld te vertellen dat Leonardo "zijn knie in Brazilië móest en zou laten opereren, ook al was zijn vriendin zwanger en in Nederland." Er gaat echter geen lampje branden bij Leonardo, hij kan zich niet herinneren dat hij ooit met ene Carmen Rial heeft gesproken. Voor hem is het artikel het zoveelste bewijs dat 'de' media maar wat schrijven en een bevestiging van zijn standpunt dat het geen zin heeft om allerlei artikelen te lezen of programma's over voetbal op radio of tv te volgen. "Het gebeurt wel vaker dat mensen iets over mij zeggen, zonder dat ik met hen heb gesproken of dat ze mij helemaal kennen. Dan blijkt dat er iets wordt verteld wat niet klopt. Ik zal zelf nooit iemand beoordelen voordat ik met die persoon heb gepraat. Het omgekeerde gebeurt me te vaak, daarom lees ik ook al die stukken in kranten en dergelijke niet. Kijk, je mag best kritisch zijn, maar wees dan ook realistisch. Het doet me overigens geen pijn wanneer mensen zich blijkbaar negatief over mij hebben uitgelaten: de waarheid komt toch altijd aan het licht, waarom zou ik me dan druk maken?"

Ten Cate

Leonardo wil onderhand wel graag weten waar hij volgend seizoen speelt. Zijn contract in Amsterdam loopt over een paar maanden officieel af en het is vrijwel zeker dat hij naar Panathinaikos vertrekt, al houdt de Braziliaan nog een slag om de arm. Kiest hij voor de Griekse topclub, omdat Ten Cate er trainer is? De man, die hem overhaalde voor Ajax

Zoon van Wamberto volgende Braziliaan in Ajax-1?

Leonardo Vitor Santiago is de derde Braziliaan ooit, die Ajax-één heeft gehaald. De eerste had Ronaldo moeten worden, de spits, die echter voor PSV koos en zowel bij deze club als bij Inter Milan furore zou maken. Zo ging de primeur als Braziliaanse Ajacied naar Roberto Marcio Santos, van wie we eigenlijk alleen nog kunnen herinneren dat hij in recordtijd een rode kaart incasseerde. Dat was in december 1996, in een thuiswedstrijd tegen PSV en met dank aan Dick Jol. Nog geen twintig seconden nadat Santos - met rugnummer 13 - het veld had betreden als vervanger van Mario Melchiot, stuurde Jol hem al naar de kleedkamer. De verdediger kwam tot 21 wedstrijden in twee seizoenen. Hij en de toenmalige trainer Louis van Gaal konden het op zijn zachtst gezegd niet met elkaar vinden. Wamberto de Jesus Campos speelde vijf keer zoveel wedstrijden in de hoofdstedelijke hoofdmacht (107). Een groot voetballer in letterlijk en figuurlijk opzicht was hij niet, maar de Belgische Braziliaan maakte zich geregeld verdienstelijk voor Ajax. Vooral Co Adriaanse liep met hem weg. Zijn entree was evenwel te danken aan Van Gaals opvolger Morten Olsen, die hem goed kende uit de Belgische competitie.

De volgende - en meest populaire - Braziliaan onder de Ajacieden was Scherer Cabelino Andrade Maxwell. Hij werd in 137 duels ingezet en scoorde daarin tienmaal. Maxwell kon en kan eigenlijk de gehele linkerflank bezetten. Ondanks een zware knieblessure durfde Inter Milan het aan om de Voetballer van het Jaar in Nederland van 2004 te contracteren. Tot grote hoogten heeft Maxwell in de Serie A nog niet weten te reiken.

En dan waren er nog twee spelers die te kort kwamen voor de Amsterdamse hoofdmacht: Americo Fronio Walker en Filipe Luis Kasmirski. Wedden dat de nu 19-jarige Danilo Sousa Campos, één van de zonen van ...Wamberto, als eigen kweek wel zijn debuut maakt in het eerste elftal?

te tekenen? Leonardo: “Ik heb hem eigenlijk niet zo gek lang meegemaakt. Heb niet echt een bepaalde, speciale band met hem. Hij heeft me wel naar Ajax gehaald, maar binnen een paar maanden liep ik die zware blessure op en toen ik weer helemaal fit was, zat hij alweer aan de andere kant (in Engeland dus, red.). Feit is wel dat het voor een voetballer heel belangrijk is wanneer een trainer in je gelooft, wanneer hij vertrouwen in je heeft. Zeker als je ergens nieuw bent. Maar mocht het volgend seizoen niet goed uitpakken, dan zoek ik gewoon een nieuwe uitdaging. En als Panathinaikos niet doorgaat, dan ga ik me op iets anders richten. Zo zit mijn leven in elkaar, ik staar me niet blind op een Grieks avontuur. Ik ben gelukkig, ik zie wel. Je zult mij niet horen klagen. Weet je nog hoe ik er voor stond, een kleine twee jaar geleden? Ik had net die zware blessure opgelopen tegen Heerenveen en was weer helemaal terug bij af. Nu loop ik weer met mijn hoofd omhoog en voel ik me sterk. Ik heb het echt geweldig naar mijn zin bij Ajax. Of ik dan niet beter kan blijven? Dat ligt niet aan mij alleen, daarvoor moet je bij mijn baas zijn. Ik ben geen baas. Ik hoef niet per se weg, maar ik wil wel enig perspectief zien. Hoe moet ik het zeggen: als ik steeds goed train en ik zie daar in de wedstrijd weinig van terug, tsja, dan moet er toch wat gaan veranderen. Wie weet dat een andere trainer, bij een club waar ik nieuw ben, daar wel gevoelig voor is. Ik heb overigens nog niet met Ten Cate gesproken, ben evenmin al in Griekenland geweest. Ik heb alle vertrouwen in mijn zaakwaarnemer, ik zie wel wat er op me afkomt.”

Waardering

“Ik ontken niet dat ik ook slechte wedstrijden heb gespeeld, maar er waren ook duels bij waarin ik heel belangrijk ben geweest voor de ploeg. Vertrouwen en waardering, daar draait het om. Vergelijk het met een kind dat thuis komt van school en zegt dat hij een tien heeft gekregen voor zijn proefwerk. Als je daar als vader ongeïnteresseerd op reageert, dan werkt dat natuurlijk demotiverend. Een speler is af en toe net als een kind: op zoek naar erkenning. Ik kan me wel voorstellen dat een trainer het niet iedereen naar de zin kan maken. Elke sport is keihard. Je hebt er in een groep van zo'n dertig man altijd spelers bij die teleurgesteld zijn. Ik besef ook dat er één man de baas zijn, maar hij mag niet vergeten dat elk individu aandacht nodig heeft.”

Toch heeft Leonardo bij Ajax al meer bereikt dan hij aan de vooravond van dit seizoen dacht. “Ik ben met een raar en tegelijkertijd ook mooi jaar bezig. Vóór dit seizoen leek er geen plaats voor mij te zijn in de selectie en nu zit ik vast bij de groep en speel geregeld. Dat is toch geweldig?! Ik heb karakter getoond en alleen op die manier blijf je overeind, omdat het in deze wereld alle kanten op kan. Natuurlijk praat ik wel eens met mensen over mijn situatie, ook met de sportpsycholoog van de club. Maar van die gesprekken moet je je niet veel voorstellen, zo'n man is niet aan mij besteed,” vertelt de net 26-jarige Leonardo, die voor zijn gelukzalige momenten niet alleen is aangewezen op zijn bestaan als profvoetballer. “In mijn vrije tijd spreek ik wel eens af met mijn ploeggenoten, om een beetje te chillen of met de Playstation te gaan spelen, maar meestal ben ik thuis. Om te slapen, een beetje voor de tv te hangen en te spelen met ons kind. Als ik mijn jongen zie lachen, dan word ik zelf ook gelukkig. Daar geniet ik met volle teugen van.”

Tweede?

Wat verwacht Leonardo eigenlijk van zijn waarschijnlijk laatste maanden als Ajacied? “Het zou mooi zijn als we minstens tweede eindigen en het was de kroon op mijn tijd hier geweest wanneer we de finale van het UEFA-cuptoernooi hadden bereikt.” Die laatste hoop is dus na de uitschakeling door Olympique Marseille vervlogen. De titel is misschien al vergeven wanneer dit blad uitkomt. Heeft Leonardo er een verklaring voor hoe kan het dat Ajax al viermaal naast de titel heeft gegrepen. Leonardo: “Daar kan ik je geen zinnig antwoord op geven. Daarvoor moet je bij Marco zijn. Maar waarom zou je zitten kniezen? Als het niet gaat, dan gaat het niet. Je kunt niet altijd winnen”.

Dat is wat al te makkelijk: vijf jaar achter elkaar geen kampioensschaal pakken, dat is toch Ajax-onwaardig? Leonardo: “Deze vijf jaar misschien niet, maar daarna is het wellicht wel weer Ajax dat de klok slaat. Dat is toch zo?! Het publiek denkt daar misschien anders over, maar dat wil ook dat we steeds mooi voetballen. Nou, ik win liever met slecht spel dan dat we met mooi voetbal punten laten liggen. Je moet ook met druk om kunnen gaan en dat lukt niet iedereen. Ik ben gewend om er mee om te gaan, ik stoor me niet aan het verwachtingspatroon. Ik ben wijzer geworden, ik leer nog steeds, ook van de jongere spelers in de selectie. Je bent nooit te oud om iets te leren. Of ik deze wijsheid van mijn ouders heb meegekregen? Nee,” klinkt het oprecht en met een gulle lach, “dit is leven. Een kort en duidelijk antwoord, vond je niet? Goh, ik lijk wel een oude man.”

Hoe zullen de mensen binnen en buiten Ajax hem blijven herinneren mocht een vertrek onafwendbaar blijken? Nog één keer Leonardo Vitor Santiago: “Iedereen heeft een eigen mening. Sommige mensen zullen het jammer vinden als ik wegga. Anderen kunnen het begrijpen. Er zullen ook personen zijn die zouden blijven als zij in mijn schoenen zouden staan en ik verwacht ook dat er een aantal lieden is die van mening zijn dat ik niet goed genoeg was voor Ajax. Eén ding is zeker: er zullen mensen zijn die me gaan missen. Zeker in het spelershome.”

Foto: Pro Shots/Stanley Gontha

Yannis Anastasiou, hulptrainer van Panathinaikos

‘Leonardo welkom in Griekenland’

Mocht Leonardo naar Panathinaikos vertrekken, dan is hij daar van harte welkom. Yannis Anastastiou zal hem in ieder geval met open armen ontvangen. De voormalige Ajacied is één van de assistenten van Henk ten Cate. De oud-oefenmeester van Ajax is sinds dit seizoen de hoofdtrainer van de Griekse topclub.

De trainersstaf van Panathinaikos. Met van rechts naar links: Henk ten Cate, Yannis Anastasiou, Gerard van der Lem en Mike Snoei

Anastasiou: “Het zijn andere mensen binnen de club die beslissen wie er wordt aangetrokken en ik ben er slechts zijdelings bij betrokken. Wanneer Leonardo komt, dan zal ik er alles aan doen om hem een goed gevoel te geven. Dat hij zich hier in alle rust thuis kan gaan voelen. Henk zal er best over nagedacht hebben. Hij kent Leonardo, weet wat voor vlees hij eventueel in de kuip haalt en of hij in de Griekse competitie tot zijn recht komt.”

Bedenktijd

De Griek werd vorig jaar juli tot zijn grote verbazing gebeld door Ten Cate: of hij zin had om deel uit te gaan maken van de technische staf van Panathinaikos. Anastasiou stond eigenlijk op het punt om vanuit Griekenland - waar hij met vrouw en kinderen vakantie aan het vieren was - terug te keren naar Nederland. Ten Cate overviel hem eigenlijk, want hij wilde zich eigenlijk in ons land verder in het trainersmetier ontwikkelen. Als hulptrainer en als cursist. Anderzijds was dit wel een buitenkansje. Er was echter een belangrijke kanttekening: hoe stond zijn gezin hier tegenover? Anastasiou maakte zich vooral zorgen om Kostas, zijn zoon van zeven. Zou die wel snel genoeg zijn weg kunnen vinden in Griekenland? De 9-jarige dochter, Dora, zou daar minder moeite mee hebben, schatte pa in. Beide kinderen zijn overigens in België en Nederland opgegroeid, maar spreken vloeiend Grieks.

Anastasiou vroeg een dag bedenktijd, hakte vervolgens de knoop door en zei 'ne' (Grieks voor 'ja'). Zijn vrouw Vaso, hun kinderen, zijn eigen familie en zijn schoonfamilie hadden zich al uitgesproken voor een permanent verblijf in Griekenland, het land dat Anastasiou tien jaar geleden verliet om eerst in België en daarna in ons land als spits de kost te verdienen. Anastasiou: “Ik zag het als een belangrijke stap in mijn trainerscarrière”. Hij heeft er nog geen moment spijt van gehad. Anastasiou is de enige Griek in de technische staf van Panathinaikos, die verder bestaat uit Ten Cate, oud-prof Mike Snoei en Gerard van der Lem, onder Danny Blind assistent-trainer bij Ajax. En sinds kort is ex-Ajacied Piet Keizer er als scout in dienst getreden.

Sociaal

De keuze van Ten Cate voor Anastasiou was ongetwijfeld ingegeven door het feit dat de geboren en getogen Amsterdammer de Griekse taal niet bepaald machtig is. Anastasiou uiteraard wel, waardoor hij Ten Cate veel wind uit de zeilen kan nemen. Zijn uitleg: “Mijn taak is om er voor te zorgen dat er balans en rust in de ploeg is en blijft. Zowel op de training als in de wedstrijd. Uiteraard bekommer ik me meer om de Griekse spelers, maar ik kan [net als bij Ajax] eigenlijk wel met iedereen goed opschieten. Met respect en vertrouwen kom je ver. Heb ik mijn zaakjes op orde, dan is dat belangrijk voor Henk, zodat hij zich alleen op tactische en technische zaken kan focussen. Ik kende Henk eigenlijk niet zo goed, had wel verhalen over hem gelezen en gehoord, maar ik moet zeggen dat hij respectvol, open en gezellig is. Het is iemand met een sociaal karakter.”

Panathinaikos gaat net als Ajax elk jaar weer voor het kampioenschap. Echter, ook de Grieken slagen er dit seizoen niet in om de titel te pakken. Ze moeten het sowieso zonder prijzen stellen, want in het nationale bekertoernooi werd Panathinaikos al snel uitgeschakeld. Anastastiou: “Dat was thuis tegen Panserraikos, dat toen derde van onderen stond. Dit had natuurlijk nooit mogen gebeuren.” Een tweede plaats in de play-offs is dit seizoen het hoogst haalbare. Ook het avontuur in de Champions League is voorbij. De formatie van Ten Cate baarde nog wel opzien door zich in een groep met onder meer Inter Milan en Werder Bremen te plaatsen voor de eerste knock-outronde. Villarreal werd hierin, op Spaanse bodem, op 1-1 gehouden, maar juist op eigen veld trok Panathinaikos aan het kortste eind (1-3). “Die nederlaag is bij ons, bij de spelers en de fans hard aangekomen. We stonden er eigenlijk best goed voor, maar zijn door wat details uitgeschakeld. Onnodige fouten, die niet het gevolg waren van de tactiek, want die was gewoon goed uitgedokterd,” bezweert Anastasiou.

'Werken'

In 2004 behoorde hij tot de selectie van de Ajax, die beslag legde op het tot nu toe laatste landskampioenschap voor de hoofdstedelingen. Dat was de tweede nationale titel in zijn loopbaan. Anastasiou: “Ik was eerder in België kampioen geworden, met Anderlecht. In beide gevallen was het een onvergetelijk succes. Waarom het bij Ajax ook dit jaar niet is gelukt? Kijk, iedereen kan elk seizoen wel roepen dat Ajax kampioen wordt, maar dat is makkelijker gezegd dan gedaan. Bovendien vind ik dat de spelers er harder moeten werken en niet zo veel moeten praten. Eerst een paar keer kampioen worden, dan heb je recht van spreken en mag je over geld en transfers praten. Belangstelling van andere clubs moet je afdwingen. Ik kan in Griekenland heel veel competitievoetbal in het buitenland ontvangen. Het valt me op dat er bij Ajax geen balans is op het middenveld én in het centrum van de defensie en dat zijn toch vitale plekken. Vooral de centrale verdedigers vormen het hart van het team. Er wordt te veel geschoven en op deze manier creeër je te weinig rust om goed te kunnen presteren. Bovendien is het wegvallen van Huntelaar een groot gemis, ook al omdat er in de selectie spelers rondlopen die nieuw zijn en tijd nodig hebben.”

De Griek heeft na zijn Ajax-periode nog gevoetbald voor Sparta en FC Omniworld. Bij die laatste club was hij voorbestemd dit seizoen de rechterhand te worden van trainer Peter Boeve. Henk ten Cate stak daar echter een stokje voor en inmiddels is ook oud-Ajax-verdediger Boeve weg bij FC Omniworld, maar dat terzijde.

Jesper Olsen, John Bosman, Hans Galjé, Sonny Silooy, Ronald Koeman en Marco van Basten. Voorwaar niet de minste voetballers. Toch werden zij en hun ploeggenoten ruim 25 jaar geleden te kijk gezet in de uitwedstrijd voor de competitie tegen FC Den Bosch. Veel voetbalfans in de Brabantse hoofdstad denken nog steeds met veel plezier terug aan die 16e oktober 1983. Hier is ook alle reden voor, want hun club, de bespeler van De Vliert, won met 3-0 van het 'Grote Ajax'.

Zilveren hattrick tegen Ajax bezongen

Alle drie de treffers, de een nog mooier dan de ander, kwamen van Wim van der Horst. Een glaszuivere hattrick ook, want de doelpunten werden in één en dezelfde helft (na rust) gemaakt. Het was maar goed dat FC Den Bosch-speler Marcel Brands (inderdaad de huidige technisch directeur van AZ) bij een 2-0 stand een strafschop miste, anders was het duel minder legendarisch geweest. Nu zette één man, de kleine aanvaller Van der Horst, de wedstrijd eigenlijk in zijn eentje naar zijn hand. Met een kopbal, een slim schuivertje en een fraaie lob. En dan te bedenken dat zijn ploeg een week eerder nog door de amateurs van DWV uit het KNVB-bekertoernooi was geknikkerd.
Hoewel menig Bossche fan de eclatante zege op het Ajax van de toenmalige trainer Aad de Mos nooit zal vergeten, kan het geen kwaad om de triomf eens van wat stof te ontdoen. Dat is de achterliggende gedachte van een loflied, geschreven door de geboren en getogen Bosschenaar Marino van Liempt. Hij was één van de duizenden getuigen van het Bossche mirakel: "Ik was er ook bij." Zijn aubade – een gezongen wedstrijdverslag - staat op een cd, 'Smaakmakers', en heeft als titel 'Spelen met vuur.'

De track werd vorige maand aangeboden aan een zichtbaar verraste Wim van der Horst. Hij kon zich niet voorstellen dat zoveel jaar na dato nog zoveel mensen opgewonden raken van zijn drievoudige opleving tegen Ajax. De huidige jeugdtrainer van FC Den Bosch en oefenmeester van de amateurs van Sint-Michielsgestel vond het helemaal top. Hij vertelde trots dat er mensen zijn die zijn uitschieter als de belangrijkste gebeurtenis in hun leven beschouwen, na de geboorte van hun kinderen. Van Liempt zong 'Spelen met vuur' live ten overstaan van Van der Horst, wat vrienden, bekenden en vertegenwoordigers van de media. Het liefst had hij vorig jaar oktober al met Zout, zijn Brabantse band, het lied willen vertolken. In De Vliert uiteraard. Dat plannetje viel in het water, maar van zijn solo-optreden kreeg hij toch ook kippenvel. Of bijna net zo'n brok in de keel als ruim een kwart eeuw geleden.

De cd is te bestellen via www.zoutonline.nl
http://www.omroepbrabant.nl/?news/114419902/Lied+over+hattrick+tegen+Ajax+.aspx
Zie ook: http://www.youtube.com/watch?v=V6MNdpJJ9ql

Tekst en foto's: Hans Janssen

Het zit hem niet lekker. Even laat het geheugen Wim Schoevaart in de steek. De man die er - terecht - prat op gaat dat hij veel zo niet alles weet van de historie van Ajax, is de naam kwijt van een jeugdspeler. So what zou je denken, maar dan ken je de archivaris van de Amsterdamse club niet. Schoevaart hervindt pas zijn rust als-ie er achter is gekomen hoe de jongen heet die in augustus 1996 met hem de aftrap verrichtte voor de eerste wedstrijd in de Amsterdam Arena. Schoevaart was hiervoor uitgenodigd, omdat hij toen (en ook nu nog) het oudste lid van Ajax was, die pupil omdat hij met zijn zes jaar de jongste op de ledenlijst was. Maar hoe heette die knul ook alweer? Schoevaart doorzoekt de papieren op zijn overvolle bureau, bladert wat door oude jaargangen van clubbladen en vindt in één van die edities dan eindelijk de naam van de bewuste jongen: de huidige A1-speler Leonardo Resida. Het is Ajax' archivaris ten voeten uit. "Er is veel over Ajax te vertellen, als je het weet," is zijn credo.

Clubarchivaris (91) over zijn uit de hand gelopen hobby

'De Schoevaarts horen bij Ajax'

Wim Schoevaart werd onlangs een-en-negentig jaar en is nog steeds helder van geest. Vraag het hem en hij weet zich binnen de kortste keren van alles van vroeger voor de geest te halen. Zelfs kent hij de meeste spelers van de huidige hoogste jeugdelftallen bij naam. Schoevaart weet ook in de meeste gevallen raad wanneer mensen hem schrijven of bellen over informatie. Ze willen dan weten of hun vader, oom of opa ooit voor Ajax heeft gespeeld en zo ja wanneer. En voor de jubileumboeken die over zijn club zijn uitgekomen is hem ook geregeld om een soort van second opinion gevraagd. Het is dan ook niet alleen logisch, maar ook meer dan terecht dat 'mijnheer Schoevaart' eerder dit seizoen het eerste exemplaar van 'Ajax Wereldclub' kreeg overhandigd. Hij is er maar wat trots op, maar het tekent de wandelende encyclopedie van de club dat hij de samenstellers van het boek op een paar foutjes heeft weten te betrappen - ondanks alle zorg die hieraan was besteed. Zo heeft hij ontdekt dat het niet Marius Koolhaas was, maar zijn vader onder wiens leiding een Ajax-team in de jaren twintig een trip maakte door Oostenrijk en Joegoslavië.

Wieg

Het verhaal wil dat de wieg van Wim Schoevaart letterlijk in het Ajax-stadion heeft gestaan. Sterker nog, er wordt beweerd dat hij geboren is in het houten complex aan het Christiaan Huygensplein, dat de voorloper was van stadion De Meer. Er doet nog een verhaal de omloop: zijn moeder zou op 24 maart 1918 met de bevalling hebben gewacht totdat op die dag de competitiewedstrijd Ajax - UVV was afgelopen. Schoevaart kan er best om lachen. We zoeken hem op in het historisch archief van Ajax, in zijn kamertje. Het is een kantoorruimte van drie bij vijf meter in de Amsterdam Arena, waarvan de muren volhangen met allerlei vaantjes, foto's, oorkondes en degelijke. Verder staat er een aantal kasten met daarin heel veel informatiemateriaal: van bladen tot boeken.

“Ik ben achter de goal geboren, zeg ik wel eens voor de grap. Maar dat is natuurlijk niet zo. Ik heb het aan mijn moeder gevraagd en die heeft me verzekerd dat ik gewoon thuis ter wereld ben gekomen. Op de Ceintuurbaan, vlakbij de Van Woustraat. Het heet daar nu Oud-Zuid,” vertelt Schoevaart, die in dit deel van de hoofdstad ook opgroeide. Later, toen hij wat ouder was, trapte hij in zijn vrije tijd meestal tegen de bal, maar ging hij ook geregeld naar het roeien kijken. Dat was een eindje verderop op de Amstel. Schoevaart was nieuwsgierig naar de verrichtingen van zijn oom, die behalve lid van Ajax ook een verdienstelijk roeier was. Schoevaart had ook een tweede liefde op sportgebied: hij is lang cricketspeler geweest. Zijn cricketclub had overigens toen al een terreinknecht in dienst die het gras behandelde alsof het zijn kind was. Ook de velden van de voorloper van stadion De Meer mochten er zijn. Kom daar tegenwoordig eens om, al is de grasmat die nu al opvallend veel maanden in de Arena ligt, best goed bespeelbaar. “Ook dat van Vitesse wordt prima onderhouden. Ik was daar vorig seizoen en kwam 'Aadje'(trainer Aad de Mos, red.) tegen. 'Leuk dat je er bent. Kom eens mee', zei hij toen, 'ik heb hier echt gras! Engels gras.'Het rook ook echt naar gras en zo moet het ook inderdaad. Die Aadje.”

Controleren

De band van Wim Schoevaart met Ajax is als een navelstreng die nooit is doorgeknipt. Het clubblad van Ajax meldde in september 1930 dat ene W. Schoevaart aangenomen was als aspirant-lid. “Ik weet nog wel tegen wie ik mijn eerste competitiewedstrijd bij de aspiranten speelde. Tegen ADW. We wonnen met drie-nul en ik maakte alle drie de doelpunten,” verhaalt Ajax' schatbewaker. Toen stond hij nog in de spits; een buitengewoon talent was hij niet. “Ik was technisch gezien aardig onderlegd en had een goed schot in beide benen. Het tweede elftal was voor mij het hoogst haalbare. Dat ik tweebenig was, heb ik te danken gehad aan Jack Reynolds, die later ook het eerste elftal is gaan trainen. Hij zette geregeld een groot, hoog, houten schot op het veld en liet ons daar afwisselend met links en rechts op schieten. Het gebeurde ook dat hij linkspoten opdroeg de bal alleen met hun rechtervoet te spelen. Reynolds had ook een goede benadering van het nemen van corners, daar kunnen sommige spelers van de huidige generatie nog wat van leren. Veel te veel ballen uit hoekschoppen komen nu niet aan of worden te laag ingespeeld. Ik zeg wel eens tegen onze trainers dat ik de indruk heb dat er niet meer op corners of vrije trappen wordt getraind. 'Maar mijnheer Schoevaart', krijg ik dan te horen, 'het zijn allemaal spelers die al enige tijd in het betaald voetbal uitkomen, die hoef je dat toch niet meer te leren.' Wat zeg je me nou, reageer ik dan. Dit is toch flauwekul?!” niet?”

Obsessie?

Kleine Wim ging al vroeg met zijn vader en oom naar de thuiswedstrijden van Ajax. “Met mijn vader haalde ik altijd eerst mijn oom op. Gedrieën gingen we dan eerst naar de jeugd kijken, want die speelde ook op zondag, en daarna naar het eerste elftal,” vertelt Schoevaart over zijn ervaringen als toeschouwer. Voor de voetballer Schoevaart was de heilige Ajax-grond een stadion te ver. Zoals gemeld was een uitverkiezing voor het standaardteam niet voor hem weggelegd, hij werd zelfs nooit geselecteerd voor Ajax-één. Schoevaart ontkent dat hij dit als een obsessie heeft ervaren. “Welnee. Weet je wat overigens een leuk verhaal is? André Kraan (Schoevaarts onafscheidelijke metgezel en oud-bestuurslid van Ajax, red.) is nooit verder gekomen dan het derde elftal, maar hij mocht desondanks een keer mee, als reserve met het eerste elftal naar Groningen. Hij hoefde niet in te vallen, maar heeft er toch een keer bijgezeten. Ik heb vaak genoeg gehoopt dat ik het eerste elftal zou halen, maar heb er nooit moeite mee gehad dat het er niet van gekomen is. Geen schande als ik je vertel dat in mijn team ook Jany van der Veen (die de geschiedenis ingaat als ontdekker van Johan Cruijff, red.) uitkwam. En je moet evenmin vergeten dat ik in mijn hoogtijdagen mensen als Joop Stoffelen of Gerrie Stroker voor me moest dulden. Voorwaar niet de minsten dus. Toch heb ik het niet zo slecht gedaan als je beseft dat Ajax in de jaren dertig negen seniorenelftallen had.”

Wim Schoevaart is zijn club altijd trouw gebleven. “Ik ben nooit naar een andere club gegaan: de Schoevaarts hoorden gewoon bij Ajax.”. Zowel Wims vader als oom heeft belangrijke functies vervuld bij de rood-witten. Pa Frans voetbalde tien jaar in het eerste elftal en was van 1925 tot '32 voorzitter. Oom Jan was van 1920 tot '27 penningmeester. Beiden zijn ook commissaris geweest wat te vergelijken is met een bestuursfunctie. In tegenstelling tot oom Jan heeft vader Frans wel ervaring opgedaan als eerste-elftalspeler: tien jaar zelfs. Wim wist het zowel op het veld als achter de tafel niet zo ver te schoppen. Het is ook nooit zijn streven geweest, klinkt het heel resoluut. “Ik heb wel altijd een functie op technisch of organisatorisch vlak geambieerd. Vandaar dat ik zo vaak bij toernooien betrokken ben geweest.” Maar was het echt geen droom van hem om in de voetsporen van zijn vader te treden? “Geen moment. Wil je het goed doen, dan kost je dat veel tijd. Dit was al zo toen mijn vader de scepter zwaaide en daarna met onder anderen Marius Koolhaas (een van de meest legendarische Ajax-voorzitters, red.) was het niet anders. Je had de bestuursvergaderingen en verder

Archivaris Wim Schoevaart in zijn eigen Ajax-museum

waren er allerlei representatieve verplichtingen en die lagen me niet zo. Ik vond het leuker om als toeschouwer mijn gezicht bij de jeugd en het eerste elftal te laten zien," vertelt Schoevaart, die wel leider is geweest van Ajax-2, alsmede lid en secretaris van de elftalcommissie.

Anders dan nu, was het toentertijd niet de hoofdtrainer, maar deze commissie die bepaalde wie op welke plaats zou moeten worden opgesteld. "Ik heb nog een tientallen jaren oud reglement in bezit, waarin duidelijk staat omschreven dat de elftalcommissie de teams samenstelt en dat de trainer een adviserende stem heeft. Dat laat ik de trainers tegenwoordig wel eens lezen, om ze een beetje te plagen. Vroeger hadden ze immers nauwelijks iets te vertellen. Alhoewel: Reynolds kon het niet laten om leden van de commissie te tippen wanneer hij in de A-jeugd of in Ajax-drie een goede speler had zien voetballen. En daar waren ze toch wel gevoelig voor. Vergis je overigens niet in de mensen die in zo'n elftalcommissie zaten: dat waren over het algemeen oud-spelers van het eerste en tweede team, die dus verstand van zaken moesten hebben. Bovendien werden de leden van de elftalcommissie gekozen door de algemene vergadering. Deze situatie heeft tot medio jaren zestig geduurd. Toen kwam Rinus Michels aan het bewind en onder deze trainer werd alles anders. En werd Ajax een profclub".

Achterkleinzoon

De familie Schoevaart is al bijna een eeuw verbonden aan Ajax, maar de dag dat ze niet in een of andere functie wordt vertegenwoordigd, komt steeds dichterbij. Wim Schoevaart heeft weliswaar vijf zonen, maar slechts drie hebben voor Ajax gespeeld. Ze kwamen ooit uit voor de junioren en verlieten de club toen. Schoevaart: "Ze zaten bijna allemaal op gymnasium of hbs, waardoor ze niet zo veel tijd hadden om te trainen. Dat is hier tegenwoordig wel anders, omdat Ajax een studiebegeleidingscommissie heeft. Mijn zonen voetballen nog wel, zij het in de zaal en dus niet meer voor Ajax. Ik heb nog wel een kleinzoon, die in een zaterdagteam speelt, maar die heeft weer de 'pech' dat hij voor zijn werk vaak naar bijvoorbeeld Hongkong moet. Hij heeft weinig tijd om te trainen of te spelen."

"Het ziet er inderdaad naar uit dat het een keer ophoudt. Ik ben nu het oudste nog levende lid van Ajax. Wanneer het met mij ophoudt is er niemand meer van de familie Schoevaart die actief is binnen Ajax. Ik heb nog wel stilletjes mijn hoop gevestigd op één van mijn achterkleinkinderen. Hij is al eens op bezoek geweest in mijn kamertje en vond het er prachtig. Hij spaart ook van alles wat met Ajax te maken heeft. Die jongen - Tibor heet-ie - wordt gelukkig al een beetje in de goede richting geduwd."

"Ajax is altijd een hobby voor mij geweest. Of beter: Ajax is een uit de hand gelopen hobby. Mijn vrouw zegt altijd dat ik beter een opklapbed in deze kamer kan neerzetten. Geintje natuurlijk, al is het wel een feit dat ik óf op de club óf thuis ben. Ik bezoek zoveel mogelijk de thuiswedstrijden van het eerste elftal, de uitduels laat ik meestal schieten. Ik ben er vaak wel bij wanneer Jong Ajax uit speelt. Het is altijd leuk om dan die oude knarren van tegenstanders als Sparta, Feyenoord of Vitesse te zien en te spreken. Ik kan het allemaal nog redelijk goed bijbenen, ik heb alleen wat heupklachten. Ik ben in de gelukkige omstandigheid dat André Kraan me altijd chauffeurt en anders is er hier in de Arena altijd wel een aardige dame te vinden die me ergens naar toe wil brengen. Ik kan dus niet meer zo goed lopen en daar heb ik het wel eens over met Marco [van Basten]. Dan vraagt-ie of het in orde met me is, of ik nog kan meespelen. 'Nee,' zeg ik dan, 'maar misschien wel de tweede helft. Ik heb mijn snelheid niet meer, maar mijn schijnbewegingen nog wel. Ja, Marco is altijd wel in voor een grap."

Maar is Van Basten ook in staat om een hecht team te smeden? Schoevaart twijfelt daar niet aan. Toch wil hij desgevraagd Ajax' hoofdtrainer nog een goed bedoeld advies geven. “Hij moet niet te veel wisselen. Als ik trainer zou zijn en ik heb iemand die als rechtsbuiten goed uit de voeten kan, dan zou ik hem op die positie neerzetten en dan voorlopig laten staan. Te veel wisselen is niet goed voor zo'n jongen en voor het team. Als ik Marco dan één raad mag geven: laat een speler over een langere tijd staan, als je het tenminste in hem ziet zitten.”

Jammer

De nu 109-jarige geschiedenis van Ajax kenmerkt zich niet alleen door rozengeur en maneschijn. Schoevaart: “Toch is het de club over het algemeen voor de wind gegaan. Natuurlijk hebben wij ook pieken en dalen gekend, maar Ajax is nu honderd en negen jaar oud en behoudens enkele seizoenen heeft het eerste elftal steeds in de bovenste regionen gebivakkeerd. Dus waarom zou je teleurgesteld zijn?” Hij verheelt niet dat het hem pijn doet wanneer zich incidenten voordoen. “Ik hou niet van herrie. Ik vind het altijd jammer wanneer bijvoorbeeld een voorzitter wordt afgezet of wanneer een trainer wordt ontslagen. Iemand die iets voor een club gaat doen, doet dat met liefde en plezier en zonder dat ze hiervoor betaald worden. Ja, directieleden wel, maar zo'n John Jaakke niet. Dat vond ik altijd een fijne vent. Die is vijf jaar voorzitter geweest. Dat is niet niks. En Ton Harmsen bijvoorbeeld is wel de man geweest onder wiens voorzitterschap skyboxen en shirtreclame hun intrede hebben gedaan. Gelukkig hebben we wel steeds op een nette manier afscheid genomen van deze mensen. Al die verhalen over een kille club, die gaan er bij mij niet in. Die komen, denk ik, van ontevreden personen of van lui die mogelijk niet goed behandeld zijn.”

Schoevaart heeft de afgelopen decennia van dichtbij meegemaakt hoe Ajax is gegroeid. “De Meer werd gewoon te klein. Je kon er de auto's in de buurt niet kwijt en voor uitbreiding was aan de Middenweg ook geen ruimte. Ik heb bij de plannen voor de verhuizing overigens geadviseerd om ook een eigen terrein aan te leggen voor de jeugd en de amateurs. Voor 25 miljoen is Ajax toen eigenaar geworden van een stuk grond waar nu De Toekomst staat. Ik vind het wel mooi dat daar ook de bestuursvergaderingen plaats vinden. Daar zijn we immers eigen baas, in de Arena zijn we huurder.”

Kast

Wim Schoevaart is nu ruim 25 jaar archivaris bij Ajax. “Ik was net gepensioneerd bij de Amro, toen ik er in De Meer mee begon. Er was toen niet meer dan één stalen kast met historisch materiaal. Nu heb ik hier een eigen ruimte en is er een heus Ajax Museum. Ik ben begonnen met een collectie ingebonden clubbladen en jubileumboeken. Het leek me leuk om dat bestand aan te vullen, met mijn eigen verzameling en verder met zaken die ik heb gekregen via mijn vader, mijn oom, Marius Koolhaas en oud-secretaris Jan Elzenga,” vertelt Schoevaart, die het allemaal uiteraard niet in zijn eentje kan. Ajax kent een Erfgoed Comité, dat het verleden met zorg en toewijding koestert. Zo is begonnen met het digitaliseren van het fotoarchief van de vereniging en wordt er ook alles aan gedaan om de historie uit te dragen. Vorig jaar werd de bestuurskamer aangekleed met een galerij van kampioensschalen, die teams uitgereikt krijgen bij een landskampioenschap. En in het restaurant op de Toekomst werd een fotowand ingericht met een overzicht van de kampioensteams van Ajax-1 sinds de invoering van het betaalde voetbal. In het comité zitten verder Kraan, Martin Hansen, Ed Lefeber, Thijs Lindeman en Hennie Schuurman.

Er is minstens één kleinood dat Schoevaart voor zichzelf bewaart: een koninklijke onderscheiding. “Ik ben heel trots op mijn erelidmaatschap van mijn club, maar helemaal geweldig vond ik dat lintje dat ik in 1985 heb gekregen voor de verdiensten die ik voor Ajax heb gehad. Een half jaar daarvoor heb ik uit handen van voorzitter Lennart Johansson ook nog een UEFA Award gewonnen, omdat ik me als vrijwilliger kennelijk zo verdienstelijk had gemaakt.” Zal Wim Schoevaart nu de geschiedenis ingaan als 'Mister Ajax'? Hij weet immers alles van de club, is er mee opgegroeid, raakte er mee vergroeid en is overal een graag geziene gast. “Sjakie [Swart] mogen ze gerust Mister Ajax noemen, maar ik ben Sir Ajax. Of ik me een leven kan voorstellen zonder Ajax? Dat weet ik niet, als ik ergens anders was geboren, had ik mogelijk daar een club gevonden... Ik heb het in ieder geval vanaf het begin leuk gevonden om iets voor Ajax te doen en dan kun je het lang volhouden.”

Foto's: Pro Shots/Stanley Gontha

AEGON

FORTIS

Tekst: Wytze van der Gaast **Foto:** Stanley Gontha/Pro Shots

Johan Cruijff legde het laatst nogmaals uit. Het ideale systeem is 4-3-3, met een middenveld dat met de punt naar achteren speelt. Cruijff sprak zijn ergernis uit over al die ploegen die met twee controlerende middenvelders spelen. Volgens werkt die ingebouwde verdedigende zekerheid alleen maar averechts.

Gerust**stelling**

Tja, dan laat je die woorden op je inwerken en denk je aan het voorbeeld van hoe het volgens Cruijff moet - het Barcelona van nu - en dan zal hij wel weer gelijk hebben. Toch ga ik dan altijd weer terug naar het Ajax van 1995 en realiseer je je dat Ajax toen op het middenveld met de punt naar voren speelde. Dat was met Louis van Gaal en je weet dat Cruijff en Van Gaal geen vrienden zijn, maar zou Van Gaal's systeem van toen slechter zijn dan dat van Cruijff? Dacht het toch niet.

Laten we eens teruggaan naar de tijd dat Cruijff begon als trainer bij Ajax. Het was halverwege de jaren 80 en in 1987 won Ajax de Europa Cup II, met een middenveld met de punt naar….voren. John Bosman was schaduwspits achter Marco van Basten en Arnold Mühren en Jan Wouters waren de controleurs op het middenveld. Het was vooral een zeer succesvol systeem, omdat Frank Rijkaard met Ronald Spelbos in de rug steeds op het middenveld inschoof waardoor er altijd balans was. Daarbij kwam dat Ajax met Van Basten een topspits had, waardoor iedereen gemakkelijker speelde. Toen Rijkaard en Van Basten een seizoen later vertrokken, werkte het systeem een stuk minder.

Onder Louis van Gaal groeide Ajax naar een vergelijkbaar systeem toe met Dennis Bergkamp als schaduwspits en, na diens vertrek, Jari Litmanen. In het 1995-team speelden Ronald de Boer en Edgar Davids controlerend en stonden de buitenspelers Marc Overmars en Finidi George minder diep.

Het liep vooral omdat Danny Blind van achteruit steeds op het middenveld inschoof.

Sindsdien hebben verschillende Ajax-trainers geprobeerd die speelstijl van 1995 te hanteren. Helaas met weinig succes. Alleen bij Ronald Koeman werkt het met Rafael van der Vaart op nr 10 als schaduwspits met twee controleurs op het middenveld. Maar dat was wel in de tijd dat Ajax met Cristian Chivu een geweldenaar centraal achterin had, die steeds rugdekking gaf. Na Chivu's vertrek heeft geen enkele speler bij Ajax meer succes gehad als schaduwspits.

Henk ten Cate nam het risico niet en liet Wesley Sneijder vooral vanaf linkshalf aanvallend spelen. In de geest van Cruijff speelde Ten Cate soms met Roger centraal met de punt naar achteren (later Heitinga) en Gabri met veel beweging op rechts. Dat liep goed, maar na Sneijder's vertrek begon de zoektocht weer, waarna Kenneth Perez de vacature vorig seizoen weer opvulde.

Toen Marco van Basten trainer werd van Ajax waren we benieuwd in hoeverre hij de mening van Cruijff zou delen. Door allerlei blessures weten we het nog steeds niet helemaal. Sulejmani heeft lang als schaduwspits op '10' gestaan met Enoh en Gabri als controlerende middenvelders, maar Cruijff kreeg hier gelijk. Als zo'n aanvallende '10' wordt uitgeschakeld, ben je eigenlijk je aanval kwijt, omdat de afstand tussen de controleurs en de aanval dan veel te groot wordt. Voor de winterstop tegen mindere clubs ging het nog aardig met Sulejmani op '10', maar na de winterstop hadden FC Groningen en Heerenveen het trucje door en had Ajax geen antwoord. Daarna probeerde Van Basten het tegen Vitesse nog met een 'ruit' op het middenveld met drie controleurs in de rug van Sulejmani, maar het bracht Ajax aanvallend geen versterking en legde alleen maar meer druk op de verdediging.

Sindsdien speelt Ajax met een middenveld met de punt naar achteren, voor het eerst tegen Feyenoord. Door blessures wisselt het middenveld bijna wekelijks, maar sinds Feyenoord-thuis oogt Ajax stabieler en is er meer contact met de aanval. In dit systeem is Ismail Aissati de linkshalf die kort achter de aanval kruipt om steekpasses te geven en controleert Enoh, Lindgren, Vertonghen of Anita (wie maar fit is) het middenveld. Het grappige is dan wel weer dat wanneer je Aissati ziet spelen tegen Olympique Marseille, je geen idee hebt of hij nu vanaf linkshalf aanvalt, of als schaduwspits speelt. En dan blijkt weer dat het verschil tussen Van Gaal en Cruijff tactisch niet zo groot is, zolang je maar spelers als Litmanen en Aissati tot je beschikking hebt. Mijn gevoel zegt me dat Van Basten er precies zo overdenkt. En dat is best een geruststelling.

Schrijfster Janneke van der Horst (27) debuteerde in 2008 met haar verhalenbundel 'Ik weet hoe jongens huilen' en werd meteen genomineerd voor de literaire debutantenprijs. Grappig genoeg is ze niet alleen volbloed schrijfster, maar ook fanatiek Ajax-supporter. Die combinatie levert verrassende inzichten op over het eerste elftal van Ajax: “Zo schattig, Urby brengt na elke wedstrijd een bloemetje aan de invalide supporters.”

Een vrouwenkijk op Ajax

‘Ik ben echt zo’n voetbalhooligan’

Janneke van der Horst

'Fiola en ik hebben namelijk één heilige regel in ons huishouden en dat is dat we nooit verantwoordelijk zijn voor de scharrels van de ander. Daar zou ik ook niet aan kunnen beginnen. Fiola gaat makkelijker op haar rug liggen dan Luis Suarez.'

Zo begint het verhaal 'Baconscène' in 'Ik weet hoe jongens huilen', het debuut van de jonge schrijfster. Haar proza staat bol van dit soort zinnetjes en met regelmaat trekt ze de vergelijking met Ajax en voetbal in het algemeen. Amsterdammer Van der Horst komt uit 1981 en we kunnen haar dus met recht de 'Gregory van der Wiel' van de literatuur noemen. Zou ze zelf ook om kunnen lachen, want bij een schrijfster denk je niet aan iemand die door de week boeken schrijft en op zondag tegenstanders verrot scheldt en een fluitconcert typeert als 'het allerfijnste geluid ter aarde'. Volgens haar eigen blog krijgt ze daar zelfs kippenvel op het hart van. Toch blijkt ze ook een authentieke schrijfster en dat merk je aan het maken van een afspraak over een interview over de e-mail. Dan een snelle reactie middels een berichtje, dan weer weken, zelfs maanden lang helemaal niets. Totdat ze op een maandagmiddag wel tijd heeft om in een café nabij Artis af te spreken. De omslagfoto op het boek (netjes met keurig bloesje) en haar achtergrond (opgegroeid in het Gooische Blaricum) geven een bepaald verwachtingspatroon, maar de werkelijkheid is anders: een ietwat fragiel meisje in een te grote trainingsbroek komt de kroeg binnenzeilen. Daarmee lijkt ze meer op een Ajax-supporter, maar de lichte 'r' in haar tongval bevestigt een jeugd in het Gooi. De fragiliteit komt niet alleen tot uiting in haar verschijning, maar ook in haar verhalen in 'Ik weet hoe jongens huilen.' Veel observaties van de hoofdpersoon over de kleinste dingetjes: een vervelende beugel van vroeger, een beschrijving van de kassajuffrouw die apathisch boodschappen afrekent en hoe zij zich daar aan ergert. Verder lezen we dat een toekomstige ex het matras zo kan vormen, dat na beëindiging van de relatie je je soms melancholisch kan verwonderen over de gewijzigde vorm van je matras. Veel verhalen waarbij je door de ogen van een gevoelige jonge vrouw naar de wereld kijkt.

'Maar we delen een leegte, jouw afwezigheid. En ik weet dat jij altijd geloofde dat mensen hun wederhelft zoeken. Iemand die je aanvult. Je geloofde heilig in het verhaal van de oude Grieken dat we ooit aan een man vast hebben gezeten en eenzaam ronddolen tot we onze wederhelft weer hebben gevonden. Ik geloof daar niet in. Iemand vinden die je leegte begrijpt en het niet goedbedoeld probeert te compenseren of zelfs kwaadaardig weg te vagen, daar heb je veel meer aan. Je mag je leegte en onvolkomenheden best koesteren.'
(Uit: 'Maak je geen zorgen om Wanda' in 'Ik weet hoe jongens huilen')

Relatie met Ajax
Grote liefdes kunnen soms spontaan of eigenlijk niets-vermoedend beginnen. Want dat Ajax voor Van der Horst als een donderslag in haar leven kwam, nou nee. Haar vader was supporter van Feyenoord en haar grote broer van Ajax. De laatste beloofde een zak snoep, als ze fan zou worden van Ajax. Een kinderhand is snel gevuld, dus ging ze op het aanbod in: “Ik vond mijn broer heel stoer en gaaf. Op de middelbare school ging ik vaak naar trainingen kijken, ik sta zelfs met (Jari) Litmanen op de foto als jong meisje met een raar vlaggetje in mijn handen. Alsof ik niet helemaal goed was.” Maar die praktische liefde is gegroeid tot een liefde van het hart en uiteindelijk een relatie, met alle voor- en nadelen. “Sinds mijn achttiende ga ik naar wedstrijden en dat vond ik meteen al cool. Ik kan me nog goed de wedstrijd tegen Club Brugge herinneren, toen Wesley Sonck twee keer scoorde. Als ik nu naar Ajax ga, zit ik er veel meer in dan toen. Sommige spelers zijn mijn favorieten geworden, dat is langzamerhand zo gegroeid. Wat ook is ontstaan: de antipathie voor bepaalde andere spelers.” Van der Horst spreekt vol walging: “Zo'n Evander Sno vind ik echt de vervelendste speler van Ajax.” Ze schrikt er zelf van: “Ik vind hem niet briljant zeg maar.”

'Langzaam stond de jongen op. Hij had rode strepen in zijn gezicht. Alsof een kleuter op hem had zitten krassen. 'Ik denk dat ik maar ga.' Ik knikte en zocht de afstandsbediening van de televisie. Hij krabbelde zijn nummer op een papiertje en gaf het aan mij. 'Kun je dit aan Fiola geven, en vragen of ze me alsjeblieft een keer belt?' Ik pakte het aan en mompelde: 'Ja, doe'k.' Toen hij de gang inliep richting de voordeur, keek ik hem na. Hij liep als een falende spits die gewisseld wordt. Een persoon waarmee je als supporter geen enkel medelijden hebt.'

(Uit: 'Baconscène' in 'Ik weet hoe jongens huilen')

Rody Turpijn
In Hard Gras schreef Van der Horst onlangs het verhaal over het jeugdtoernooi in het Franse Toulon waaraan Jong Oranje in 1997 had deelgenomen Ze zocht enkele oud-spelers op om over hun ervaringen te spreken, naar aanleiding van een vraag die Thierry Henry ooit stelde aan Robin van Persie: 'Hoe gaat het met Rody Turpijn?'. Spelers als Mark van Bommel en ex-Ajacieden als Cedric van der Gun, Milan Berck Beelenkamp en Turpijn speelden in dat Nederlandse jeugdteam. Maar het bleek dat de jongens absoluut niet bezig waren met voetbal op het toernooi. Waar andere pubers naar Salou gingen na een verlopen schooljaar, trapten de jeugdvoetballertjes lol op het voetbaltoernooi van Toulon. Zo zagen ze het zelf. Er waren positieve uitzonderingen (Van Bommel, ja echt) in de groep, waar de Ajacieden van oudsher de grootste mond hadden. Turpijn is al jaren een goede bekende van Van der Horst en dat begon in de kroeg in de Reguliersdwarsstraat, waar zij toen werkte. “Rody kwam altijd in de Korte Golf. De eerste keer dat ik hem daar zag, heb ik meteen een collega gebeld om te vertellen dat Ajacied Turpijn bij ons binnen stond. Ik vond dat heel bijzonder, zelfs al speelde hij toen al voor de De Graafschap (Rody Turpijn speelde slechts zes officiële wedstrijden voor Ajax, red.). Ik keek wel tegen dat soort jongens op. Op een gegeven moment maakten we geen tosti's meer voor de gasten, maar als Rody er was maakte ik ze speciaal

voor hem. Iemand die in Ajax-één heeft gespeeld, krijgt natuurlijk tosti's van mij." Het doet vermoeden, dat ze als supporter op de tribune nog steeds op een bepaalde manier kijkt naar de spelers van Ajax, maar dat blijkt niet het geval. "Ik kijk niet of voetballers mooi zijn, misschien vroeger wel. Toen vond ik Martijn Reuser heel leuk en natuurlijk Turpijn. Zoveel 'lekkere dingen' waren er niet bij Ajax. Al mijn vriendinnen vonden Dani geweldig, maar die was te mooi en daar hou ik niet van. Het gaat mij om de uitstraling van een speler. Daarom kan ik genieten van de uitstraling van Suárez, ook al mist hij een bal. Suárez is niet smerig en hij gebruikt geen ellebogen, zoals mensen zeggen. Hij straalt juist plezier uit en daarom vind ik het leuk om naar hem te kijken. Ik ben ook echt gecharmeerd van Enoh, zo'n mooie neger met een prachtige lach. Ik was vroeger fan van Ronald de Boer, omdat hij zo goed was. Ik was helemaal blij toen mijn ouders uit Barcelona een shirtje van De Boer hadden meegenomen. Bleek het shirtje van Frank de Boer en niet van Ronald. Hadden ze een foutje gemaakt."

'Ik was net vijftien toen een ranke, aantrekkelijke linksbuiten het grasveld van de Arena betrad. Het was de leeftijd dat ik voor het eerst begon na te denken over een toekomst als spelersvrouw. Wanneer je de pech hebt als meisje op aarde te komen, kom je niet dichter bij een godenzoon door er een te baren of een te trouwen. Toen wist ik nog niet dat je voor dat laatste niet lang de tijd hebt. Als je voor je eenentwintigste nog geen talent van het trainingsveld hebt gekaapt, is het namelijk te laat. Een voetballer trouwt, zoals bekend, vroeg. En dan bestaat er altijd nog de kans dat hij wordt verhuurd aan een club als Cambuur, nooit meer terugkomt op topniveau, zodat je elke zondag bibberend een goedkope kroket naar binnenwerkt naast een van de bordsponsors, een verkoper in mobiele winkelwagens of dakkapellen. Er is weinig aandacht voor, maar een spelersvrouw neemt meer risico dan een zaakwaarnemer.'

(Uit: De klas van Toulon '97 in Hard Gras 64, februari 2009)

Persoonlijke favorieten

Van der Horst zit in het stadion dicht op het speelveld ('waar ik zit kun je het gras echt ruiken') en houdt ervan om te letten op de grappige details, die normaal minder opvallen op televisie: "Moet je eens kijken hoe Leonardo loopt als hij niet de bal heeft. Het lijkt net een travestiet. Nog erger dan Arjen Robben." Ze zit zelfs zo dicht op het speelveld, dat ze de kopstoot tegen Gabri in de thuiswedstrijd tegen Heerenveen echt hoorde. Persoonlijke favorieten van de supporter: "Suárez, Urby en Vertonghen en Lindgren vind ik heel goed. Vertonghen is zó stoïcijns. Waar ik zit in het stadion speelt hij in de buurt. Altijd geconcentreerd en fanatiek en hij kan ook echt heel boos worden. Vertonghen sluit zich af van alles. Hij maakt echt mooie slidings op de bal." Respect heeft ze voor Emanuelson, niet alleen omdat ze hem heel goed vindt, maar ook omdat hij bij alle thuiswedstrijden een bloemetje naar de invalide supporters brengt. Van Huntelaar is ze nooit fan geweest, ze vindt het ongelofelijk dat hij het met zijn talent zo ver heeft

Foto: Pro Shots/Stanley Gontha

geschopt. De supporter in haar kan Vurnon Anita niet helemaal bekoren en ze werd ook echt boos laatst toen Emanuelson voor hem het veld moest ruimen. De vrouw in haar vond het weer lullig dat veel supporters ´kabouter´ riepen naar Anita, dus toen steunde ze hem toch, omdat ze dat zielig vond.

"Ik mis Stam"

Toen Ajax vijf jaar geleden voor het eerst geen Champions League speelde, wilde de supporter Van der Horst afhaken. Maar dat gevoel is juist omgeslagen, zoals zij ook het idee heeft dat juist door de misère bij Ajax, de sfeer beter is geworden in de Amsterdam Arena. "Een paar geleden dacht ik: ik ga niet meer. Maar die gedachte is bij mij helemaal omgeslagen. Oké, we hebben niet meer zo´n fantastisch elftal als in 1995, maar eigenlijk vind ik het nu ook wel leuk dat het niet meer zo goed gaat. Dat klinkt raar, maar de sfeer in het stadion is er beter op geworden. Er wordt zelfs keihard gejuicht als de bal is afgepakt dus ik vind dat wel echt een verbetering." Volgens Van der Horst is de malheur het gevolg van succes van de Ajax-school. Daardoor vertrekken talenten te snel en mist Ajax een aantal goede spelers. De discussie dat het huidige Ajax geen team is, spreekt zij tegen. "Mensen zeggen al sinds 1996 dat het geen team is, maar ik vraag me dat af of dat zo is. Ik vind het altijd zulk makkelijk commentaar. Maar wat is dat dan, een team?"

Janneke van der Horst

Ze vindt wel dat Ajax al een tijd een echte leider mist. “Ik mis Jaap Stam, het was heel prettig om zo'n man op het veld te hebben voor wie tegenstanders bang zijn. De gemiddelde voetballer bij Ajax lijkt wel één meter zestig, ze stralen geen macht uit. Ik wilde soms zelfs Sno erin. Niet omdat ik hem goed vindt, maar omdat die fysieke kracht uitstraalt.” En als het dan slecht gaat, is de schrijfster Van der Horst niets anders dan de gemiddelde Ajax-supporter. “Tegen Heerenveen ging het zo slecht, ik word dan echt boos. Toen ben ik echt voor het eerst echt losgegaan. Dat gebeurde ook omdat het een avondwedstrijd was. De sfeer is dan anders, mensen drinken meer bier. Ik stond als een ware voetbalhooligan met een biertje in de hand en ik heb echt de vreselijkste dingen geroepen vanaf mijn plek. Ik erger me dan rot en denk: Hoe kan dit, hoe kan dit?”

Volgens [Rody] Turpijn lag de kracht van [Cedric] Van der Gun in zijn snelheid. 'Ik mocht mee met de lichting die ouder was, dat had wel iets speciaals. Ik ging er echt met hoge verwachtingen naar toe.' Hij lacht. 'Maar het was vooral een feest.' Dat verhaal ken ik inmiddels. Het lijkt bijna alsof ik er een documentaire van heb gezien. Wanneer ik nu aan dat toernooi in Toulon denk, zie ik uitgelaten jongens die elkaar in het zwembad duwen, elkaar met opgerolde handdoeken tegen de blote benen kletsen en 's avonds frisgewassen en met veel gel in de haren de stad ingaan.'

(Uit: De klas van Toulon ‘97 in Hard Gras 64, februari 2009)

Foto: Pro Shots/Stanley Gontha

De Picasso-verzamelaar achter de voetballer

De zijstap van boeken naar de Hard Gras was een goede voor Van der Horst. Een diepere kijk in de ziel van de voetballer ligt haar wel, hoewel ze dat bij zichzelf onnodig vindt.

“Ik vind het eigenlijk altijd bullshit, die verhalen van 'de mens achter de schrijver, de mens achter de politicus´, maar met voetballers vind ik dat wel interessant, ik weet niet hoe dat komt. Van een schrijfster verwacht je wel diepgang en dan is het leuk als een voetballer dat ook heeft. Ik houd van tegenstellingen, dat een voetballer bekent: ´Ik ben een Picasso verzamelaar´, net zoals ik als schrijfster een voetbalhooligan ben.” In het verhaal van Hard Gras wordt pijnlijk duidelijk dat veel jeugdige talenten niet serieus voor het voetbal leven met alle carrière gevolgen van dien. Volgens haar ook de reden dat veel voetballers tegenwoordig verplicht op trainingskamp moeten of de dag voor een wedstrijd in een hotel slapen, omdat ze anders weer uit zouden gaan. “Ik vind het echt triest dat je die jongens zo bij de hand moet nemen. En als hun carrière dan bijna voorbij is, zou je denken dat ze dan stoppen, zoals Turpijn dat deed. Die ging studeren en werkt nu bij het ministerie van Buitenlandse Zaken. Maar de meeste profvoetballers gaan door tot het bittere eind, totdat geen club ze meer wil.” Talent Van der Horst denkt dat ze zelf alles op alles had gezet, mocht ze het talent hebben gehad om als sporter de top te bereiken. Een heimelijk verlangen naar een leven als topsporter ligt hier misschien wel aan ten grondslag, maar gelukkig kan ze zich ook uitleven met schrijven of tennissen, wat ze vroeger veel deed. “Als ik de kans had gehad, was ik er helemaal voor gegaan. Ik kan alle balsporten voor een meisje ook best goed. De hele dag ben ik normaal alleen maar aan het nadenken, dus dan vind ik het wel leuk om met tennis gewoon dom te raggen. Ik ben heel wisselvallig. Mijn eerste service is heel hard in of uit en mijn tweede service echt zo´n oude wijven balletje. Maar vooral mijn forehand is echt heel hard.”

'Ik was verdediger. In scoren was ik niet goed. Al stond er niemand in het doel, ik schopte ernaast. Rechtsachter was mijn plek. Ik kon heel hard en ver trappen. De keeper trapte nooit uit, ik mocht het altijd van haar doen en omdat ik zo ver trapte had ik alle tijd om weer terug op mijn positie te komen. En wanneer ik de bal had afgepakt, schopte ik hem zo hard naar voren dat de scheidsrechter angstig wegdook en mijn been nog minutenlang natrilde'

(Uit: 'Met volle borst vooruit' in 'Ik weet hoe jongens huilen')

DE THUISKOMST VAN ISMAIL AISSATI

Foto: Pro Shots/Stanley Gontha

“OP STRAAT HEB IK GELEERD VOOR MEZELF OP TE KOMEN”

Elke topclub heeft zo zijn probleemtalent, dat vertrekt en elders wel rendeert. Feyenoord had Robin van Persie, PSV worstelde met Ismail Aissati. Na zijn komst naar Ajax en een lange revalidatie van een knieblessure, is de Marokkaanse straatvoetballer weer op de weg terug. Als de voortekenen niet bedriegen, lijken Ajax en Aissati een goede match. Op het veld heeft hij de natuurlijke branie van een echte Ajacied, tijdens een interview oogt hij eerder introvert. In de persruimte van de Arena doet het voormalige probleemtalent van PSV zijn relaas met de handen bescheiden op de knieën.

Paspoort

Volledige naam:	Ismail Aissati
Bijnaam:	Issy
Geboortedatum:	16 augustus 1988
Geboorteplaats:	Utrecht
Lengte:	174 cm
Rugnummer:	11
Positie:	Aanvallende middenvelder

Clubs:

	Club	Duels	Goals
2005/2006	PSV	18	2
2006/2007	PSV	10	1
2006/2007	FC Twente (verhuurd)	14	1
2007/2008	PSV	16	0
2008/2009	Ajax		

Uitspraken van Aissati

''*Het gaat om Ajax, niet om Ismail Aissati. Het moet gaan om het team en niet om individuen. Het team is sowieso het allerbelangrijkste.”*

“Dat Ajax me oppikt zie ik als een groot compliment.”

“Ibrahim kende Marco van Basten van het Nederlands elftal en zei dat hij een trainer is die van aanvallend voetbal houdt. Hij vond het een uitstekende stap voor mij om naar Ajax te gaan.”

“Ik kijk met bewondering naar Gabri. Ik wist dat hij heel goed kan voetballen, maar nu ik hem dagelijks meemaak vind ik hem ongelofelijk. Elke training haalt hij een hoog niveau, elk oefenduel is hij ontzettend fanatiek en serieus. Gabri is een heel goeie prof.”

“Ik eis van mezelf dat ik belangrijk word voor Ajax."

“Ik ben zo'n jongen die af en toe moet worden afgeremd.'' (over het tijdstip van zijn rentree na de kneeblessure)

Anderen over Aissati

Foppe de Haan, coach Jong Oranje: *“Als je zo goed kan voetballen als Ismail, moet je meer doen dan alleen een beetje meespelen.” (Na interland tegen Noorwegen, 2007)*

Danny Blind, manager technische zaken van Ajax: *“Ismail is jong en getalenteerd. Zo iemand wil je lang aan je binden. Het is een type speler dat extra creativiteit kan toevoegen aan het middenveld.”*

Piet de Visser, scout: *“Een pareltje als Ismail ben ik de laatste tijd niet tegengekomen.”*

Marco van Basten, coach Ajax: *“Ismail is ondernemend, goed in de combinatie en hij kan de perfecte steekpass geven.”*

Ibrahim Afellay, boezemvriend: *“Hij is een fantastische speler die iedere ploeg voetballend beter kan maken. Ismail beschikt over een fantastische techniek. Hij heeft een heel goed overzicht. Ik heb er heel veel vertrouwen in dat het goed gaat komen met hem.”*

Foto: Pro Shots/Stanley Gontha

Ismael Aissati

Na de wedstrijd tegen Olympique Marseille was ik alleen maar teleurgesteld. Ik heb thuis nog de wedstrijd in zijn geheel nagekeken, omdat ik niet kon slapen. Dat doe ik wel vaker om te zien wat beter kan. Ik kijk dan hoe het team staat opgesteld en hoe ik zelf heb gespeeld. Ik speelde die wedstrijd wel goed, we hadden van tevoren afgesproken dat ik tussen de linies zou spelen en Anita en ik waren constant de vrije man. Dat liep perfect. Ik denk dat we tevreden kunnen zijn over onze prestatie en het feit dat we controle hebben gehouden. Het kan natuurlijk altijd beter en daar moet je als voetballer wel naar streven. Je mag af en toe trots zijn, maar niet tevreden. Ik ben nu heel erg blij dat ik weer elke dag kan trainen. Het gevoel met de jongens in de kleedkamer, dat heb ik zes maanden moeten missen. Ik heb al die tijd in mijn eentje in het krachthonk gezeten op De Toekomst. Als je dat meemaakt, weet je pas hoe blij je mag zijn als je fit bent. Er waren wel andere jongens aan het revalideren, maar iedereen heeft zijn eigen herstelprogramma.”

Terugslag

“Na drie maanden revalidatie was ik bijna fit en trainde ik mee met Jong Ajax op kunstgras, maar toen kreeg ik weer een dikke knie. Kon ik helemaal opnieuw beginnen. Het kwam denk ik door het kunstgras, want op die ondergrond heb ik mijn blessure ook opgelopen. Toen zat ik er even helemaal doorheen. Bekijk het maar dacht ik. Juist toen kreeg ik veel steun van Mark Rekers en Pim van Dord, de fysiotherapeuten van Ajax. Ook aan mijn moeder heb ik veel te danken. Ze zei altijd: 'Er zijn ergere dingen in de wereld'. Dat hielp zeker, hoewel ik op dat moment moeite had om er zo over te denken. Ik heb veel van die tijd geleerd. Ik weet nu hoe het is om niet te spelen. Daarom probeer ik nu de geblesseerde spelers bij ons te steunen. Je moet er proberen het beste van maken.
Het heeft me wel verbaasd dat ik na mijn herstel snel weer op niveau mee kon doen. Het schijnt wel vaker te gebeuren met jonge spelers, die komen vaak heel goed terug als ze er een tijd zijn uitgeweest. Omdat ik heel veel conditie heb opgedaan tijdens mijn revalidatie was het denk ik makkelijk. Ik heb harder gewerkt dan ooit. Ik probeer altijd het maximale eruit te halen door de beste te willen zijn op de trainingen, meer kun je niet doen. Elke ochtend doe ik nu mijn krachtprogramma. Het is een automatisme geworden, als ik het niet zou doen merk ik het aan mijn knie. Voordat ik bij Ajax kwam, heb ik nog nooit aan krachttraining gedaan en nu ben ik alweer zes maanden elke dag ermee bezig."

Straatvoetballer

“Ik ben opgegroeid in Utrecht en ik woon daar nog steeds bij mijn moeder. Die branie komt van het straatvoetbal. Het was bij ons in de buurt altijd ´de kleine jongens tegen de grote jongens´. En ik hoorde natuurlijk, zoals gewoonlijk, bij de kleine jongens. Daar heb ik geleerd om voor mezelf op te komen. Op straat dwing je respect af door heel goed te kunnen voetballen. Die jongens waar we tegen speelden waren keihard; ze maakten zelfs slidings op straat. Op straat werd ik altijd kort gedekt en dan moet je leren de rust te bewaren. Toen ik nog in de jeugd bij PSV voetbalde, speelde ik af en toe met vrienden uit Utrecht mee in de zaal. Daar komt het vandaan, dat ik af en toe na een aanname de bal met mijn rechtervoet ´streel´. Met zaalvoetbal moet je vaak de bal onder je doorhalen, dan heb je meer

Foto: Pro Shots/Stanley Gontha

controle over de bal. Ondanks mijn blessure heb ik wel altijd vertrouwen gehouden in mezelf. Ik weet wat ik kan, soms misschien iets te veel, maar ik denk dat dat alleen maar goed is. Ik wil elke bal altijd hebben. Dat zelfvertrouwen heb ik met voetbal. Daarbuiten niet."

PSV

"Ik kijk absoluut niet met wrok om naar PSV. Ik kwam daar op twaalfjarige leeftijd en ze deden alles voor me. Ik heb alles aan hen te danken. Wel vond ik het moeilijk, dat ik weinig speelde. Ik was het ook wel eens met de kritiek van

Een garantie voor een basisplaats hoef ik niet, die krijg je nergens

Ronald Koeman, toen hij trainer was. Hij is een grote speler geweest, dus dan luister je naar wat hij zegt. Op dat moment was ik misschien iets te ongeduldig en dacht ik alleen maar: ik wil spelen. Maar nu weet ik dat je rustig moet blijven. De situatie in de zomer met PSV, voor de overgang naar Ajax, was vervelend. Hoewel ik dacht dat Huub Stevens echt dé geschikte trainer leek voor PSV. Hij was heel warm met de spelers. Hij lachte veel met ons en hij kwam vaak bij me zitten. Ik vond het ook moeilijk om naar buiten te brengen dat ik weg wilde. Ik heb dat toen bij Studio Sport gezegd en dat was niet leuk om te doen. Maar dat hoort een beetje bij de voetballerij. Het was een bewuste keuze om zo een transfer af te dwingen. Ik heb niet met Marco van Basten gesproken, maar met Danny Blind, die me opbelde of ik wilde spelen voor Ajax. Ik zei dat ik het graag zou willen, maar dan moesten de clubs er wel uitkomen. Ik ben erg blij met mijn keuze voor Ajax. Het voetbal van Ajax heeft me altijd aangetrokken. Het zelfverzekerde, het technische; winnen met mooi voetbal. Daar hou ik van, ik kijk ook altijd naar clubs als Barcelona en Arsenal, die aantrekkelijk voetbal spelen. Ik denk niet dat het makkelijker is voor mij om hier te slagen dan bij PSV. Bij PSV had ik ook alle mogelijkheden om te slagen. Maar op een gegeven moment moet je een keuze maken. Het was belangrijk voor mij om opnieuw te beginnen. Een andere omgeving, een andere trainer. Veel goede jonge gasten om mee samen te spelen. Een garantie voor een basisplaats hoef ik niet, die krijg je nergens."

Fit blijven

"Toen ik geblesseerd was at ik wel altijd met de A- selectie en zo had ik gelukkig contact met iedereen, wel zo handig als je net nieuw bent. Van Basten vroeg vaak hoe het met me ging. Hij zegt wel eens tegen me voor de wedstrijd: 'Veel plezier en laat mooie dingen zien.' Hij wenst iedereen altijd succes, maar ik weet natuurlijk niet wat hij tegen de andere jongens zegt. Ik probeer nu fit te blijven. Ik heb nog een contract voor drie jaar en ik wil graag kampioen worden met Ajax. Ik denk dat we de lijn van de wedstrijd tegen Olympique Marseille moeten doorzetten, zo scherp als we toen speelden. Dan kunnen we van niemand verliezen. We moeten willen en blijven voetballen. Niet alleen ik kan voetballen, alle spelers van Ajax kunnen fantastisch spelen. Daar moeten we gebruik van maken. Iedereen moet de bal willen hebben in het veld. En zoals het nu met mij gaat, is het goed."

Tekst: Hans Janssen

Over **Cruijffs start in Oranje,** de **kolder** van **Kuif den Dolder** en de **wijze lessen** van **Rafael**

Hoe goed kan een boek zijn? Heel goed wanneer de schrijver Matty Verkamman heet en het over het Nederlandse voetbal(elftal) gaat. Deel 8 alweer van zijn serie 'Oranje Toen en Nu' is uit en dit is met name voor ons Ajacieden interessant. De opkomst van Johan Cruijff in het Nederlands elftal en de tegenwerking van Ajax vormen de rode draad in Verkammans terugblik op de periode 1964-'69.

Als 15-jarige stond hij met zijn gezicht tegen het tribunehek van De Kuip toen Cruijff zijn debuut maakte in Oranje. We schrijven 7 september 1966, Nederland - Hongarije. De bondscoach die hem de primeur gunde was Georg Kessler. Gezien Cruijffs pril ontluikende talent was het normaal geweest als hij het seizoen daarvoor al voor het eerst het oranje tricot had aangetrokken. Denis Neville, de goedzak die Kessler voorging, had hem heel goed kunnen gebruiken, maar hij stuitte toen al op een muur van tegenwerking, opgetrokken in het Amsterdamse. Die negatieve houding ten opzichte van het nationale A-team werd in de loop der jaren alleen maar erger, toen Ajax onder leiding van Rinus Michels het semi-professionalisme van zich afschudde en alleen met pure profs de top wilde bereiken.

Zaken
Michels, voorzitter Jaap van Praag en met name arts John Rolink wilden namelijk door niets of niemand gestoord worden. (De enkel van) Cruijff zou eens overbelast raken. En zo was hij om de haverklap ziek, zwak en misselijk en allemaal heel toevallig in de aanloop naar weer een interland. In '69 bereikte De Kwestie Cruijff haar dieptepunt toen Nederlands beste voetballer voor (schoenen)zaken naar Italië moest en zich een dag later dan de internationals in het trainingskamp wilde melden. Kessler kon dat niet verkopen jegens de groep, kreeg er onderhand een punthoofd van en meldde zijn sterspeler dat hij niet meer hoefde te komen. Zo was er altijd wel wat rondom Cruijff of een andere Ajacied. En dan hebben we het nog niet gehad over het feit dat Cruijff als eerste international ooit, in '66, uit het veld werd gestuurd. Clubgenoot Piet Keizer was een jaar later de volgende die voortijdig kon douchen. In beide gevallen meende Ajax zich met de strafmaat te moeten bemoeien. In het geval-Keizer leidde dat er zelfs toe dat zijn clubgenoten collectief bedankten voor Oranje.

De wetenswaardigheden van Oranje in de tweede helft van de jaren zestig zijn ook interessant, omdat in die periode de contouren duidelijk werden van de ploeg die in 1974 wereldkampioen had moeten worden. Een ander Nederlands elftal had vorig jaar de Europese titel kunnen dan wel moeten pakken. Waarom dat niet lukte, wordt uit de doeken gedaan in het tweede deel van 'Oranje Toen en Nu'. Volgens Taco van der Velde rustte het spel van de ploeg en de ideeën van bondscoach Marco van Basten op wankele pijlers. Zo eindigde het EK in een anti-climax en is 'de balans van vier seizoenen Van Basten per saldo mager.' Gelukkig is er nog wel een leven na Ruud, Edwin en Marco. In deel 9, dat in het najaar uitkomt, meer hierover, net als uiteraard veel foto's en alle statistieken.

Kuif
Hoe grappig kan een boek zijn? 'De tranen van Kuif den Dolder' is in ieder geval doordrenkt met ironie en droge humor. Hoe kan het anders. De auteur is Nico Dijkshoorn, bekend van onder meer zijn wekelijkse poëtische bijdragen aan De Wereld Draait Door en zijn teksten voor Draadstaal, dus dan kan het eigenlijk alleen maar goed zijn. Zijn boek is soms ook grof, wat deels onder de noemer voetbalhumor valt, en af en toe denk je: dit gaat echt nergens over. Nou ja, over Kuif den Dolder, een jongen die in zijn woonplaats Uffelte als mens en als voetballer een onvergetelijke indruk heeft achter gelaten. Nu was dit Drenthse dorp niet veel gewend: de aardappelen werden daar bij wijze van spreken nog in de rivier schoongeboend en buitenlanders werden er als een curiositeit gezien. Dijkshoorn laat in zijn debuutroman een batterij mensen aan het woord over Kuif: van zijn broer en het meisje van de dierenwinkel tot de voorzitter van de voetbalclub. Hij verhaalt fantastisch over de wanhopige pogingen van AC Milan om Kuif vast te leggen, tovert het equivalent van magnetiseur Henk de Gier tevoorschijn en komt met een climax op de proppen, die totaal onverwacht is, maar die wel past in het levensverhaal van zijn ongrijpbare hoofdpersoon.

Hoe kinderlijk kan een boek zijn? Of kinderachtig? 'Rafael van der Vaart van pupil tot prof'is dat zeker niet. Het is wel geschreven in een stijl en gegoten in een lay-out, die kinderen en de jongere jeugd zeer zal aanspreken. Een pluim dus voor uitgeverij Kluitman en voor Fred Diks, die het klappen van de zweep kent en zich overduidelijk goed heeft verdiept in de loopbaan van één van de grootste talenten die Ajax ooit

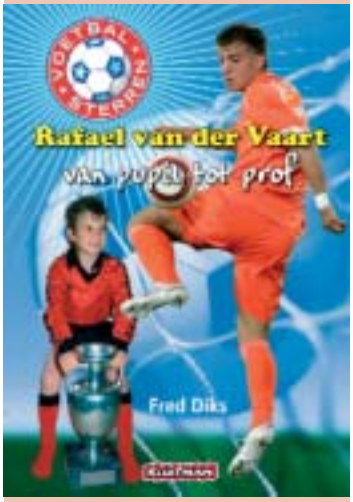

heeft voortgebracht. Zo sprak hij onder anderen met zijn eerste (en enige) trainer bij De Kennemers: Jur Zandbergen. Wellicht dat er binnenkort een nieuw hoofdstuk aan Van der Vaarts carrière kan worden toegevoegd. In tegenstelling tot de andere Nederlanders bij Real Madrid krijgt hij relatief weinig speeltijd bij de 'Koninklijke'. Maar dat is koffiedik kijken. Het is al een (top)prestatie op zich, memoreert ook Sjaak Swart in zijn voorwoord, dat de droom van 'Raffie' is uitgekomen en dat was spelen bij een grote club in Spanje. Het is hem allemaal niet aan komen waaien. Ook hij heeft, zelfs bij Ajax, teleurstellingen moeten overwinnen en tegen vooroordelen moeten vechten. 'Blijf in jezelf geloven' is dan ook één van de vele wijze lessen die lezers uit dit leuke boek kunnen halen. Pak die kans om dit boek gratis te krijgen door te reageren op de prijsvraag elders in dit blad.

Hoe beeldend kan een boek zijn? Sla 'Alias Sporters met een bijnaam' open en laat je overtuigen. Fjodor C. Buis heeft een aantal bekende Nederlandse (top)sporters in een opvallende pose en tegen een niet bepaald voor de hand liggende setting gefotografeerd. Onder anderen Jan Mulder, Jules Deelder, Mart Smeets en Susan Smits leverden een toepasselijke tekst. Het resultaat is een pakkend boek dat zelfs zonder bijschriften al de moeite waard is. Nooit eerder werd Tsjeu/Tschen/Tscheu La Ling zo overduidelijk met zijn handelsmerk afgedrukt als in dit boek. De oud-vleugelaanvaller van Ajax had in tegenstelling tot de meeste andere geportretteerden geen bijnaam, maar wie aan Ling denkt, ziet hem genieten van de zon, maar er ook een onnavolgbare schaarbeweging uitgooien. En verdomd: grijnzen als Robert de Niro. Echt waar!

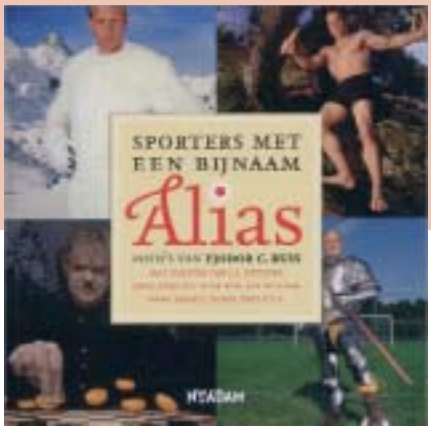

Hard gras
Hoe gevarieerd kan een boek zijn? Vraag dat maar aan de samenstellers van Hard gras. Elke keer weer slagen ze erin om er een interessante bundel van verhalen te maken. In de jongste editie, nummer 64, staan bijdragen van liefst drie vrouwen. En daar is helemaal niets mis mee. De een, Mariëlle van Bussel, was al bekend van dit podium en van haar boek over de Nederlandse voetbaltalenten. De ander, Janneke van der Horst, mag de nieuwste Hard gras openen met een terugblik op het voetbaltoernooi van Toulon in '97. In dit blad overigens een artikel over deze Amsterdamse schrijfster. Eva Maria Staal stortte zich op Manon Melis, op wie veel ogen zullen zijn gericht wanneer ze de komende zomer in Zweden met het Nederlandse vrouwenelftal deelneemt aan de EK-eindronden. Arthur van den Boogaard doet uit de doeken waar de bron van het zogeheten realistisch coachwerk van Bert van Marwijk ligt: aan de kaarttafel. De bondscoach is een verwoed klaverjasser.

ORANJE TOEN EN NU
Deel 8
1964-1969
Matty Verkamman&Taco van der Velde
Uitgeverij: De Buitenspelers
ISBN: 978-90-71359-11-8
Prijs: 34,50 euro

DE TRANEN VAN KUIF DEN DOLDER
Nico Dijkshoorn
Uitgeverij: Nieuw Amsterdam
ISBN: 978-90-468-0533-6
Prijs: 16,50 euro

RAFAEL VAN DER VAART
van pupil tot prof
Fred Diks
Uitgeverij: Kluitman/
ISBN: 978-90-206-0825-0
Prijs: 12,50 euro

HARD GRAS, NR 64
Bert van Marwijk
Wereldkampioen klaverjassen
Uitgeverij: Nieuw Amsterdam
ISBN: 978-90-468-0484-1
Prijs: 8,75 euro

ALIAS
Sporters met een bijnaam
Foto's Fjodro C. Buis
Teksten van diverse auteurs
Uitgeverij: Nieuw Amsterdam
ISBN: 978-90-468-0519-0
Prijs: 17,50 euro

Tekst: Hans Janssen

AJAX van minuut tot minuut

18 februari: de maat is vol. De burgemeesters van Amsterdam en Rotterdam besluiten dat de fans van Ajax en Feyenoord vijf jaar lang de onderlinge uitwedstrijden van hun clubs niet mogen bezoeken. Na twee jaar wordt deze maatregel geëvalueerd. Het besluit is genomen na ongeregeldheden rondom Ajax – Feyenoord van 15 februari, waarbij ditmaal vooral de fans van de hoofdstedelijke club zich misdroegen. De wedstrijden tussen de reserveteams van de twee rivalen moeten het de komende twee jaar zelfs helemaal zonder publiek doen.

19 februari, Europacup:
Fiorentina (Ita) – Ajax (0-0) 0-1.

Doelpunt:	60. Bakircioglü	0-1
Scheidsrechter:	Muniz Fernandez (Spa)	
Toeschouwers:	19.000	
Gele kaart:	Gamberini (Fiorentina), Schilder, Suárez en Vermaelen.	

Bijzonderheden: winnen in Italië was wel het laatste waarmee Ajax vooraf rekening had gehouden. Toch gebeurde het en het was helemaal de wereld op zijn kop dat een van de vele Ajacieden die dit seizoen amper weten waar ze aan toe zijn – Kennedy Bakircioglü – de beslissing forceerde. De reservespeler, die vanavond verrassenderwijs aan de aftrap stond, haalde na een uur hard en vooral zuiver uit. Niet bepaald een zondagsschot. Dat de zege in deze eerste wedstrijd met als inzet een plaats in de achtste finales niet verdiend was, daar was iedereen het over eens. Het vooral gedisciplineerd spelende Ajax, met een uitblinkende Maarten Stekelenburg – en dat is dit seizoen wel eens anders geweest -, had er geen boodschap aan.

Opstelling: Stekelenburg; Van der Wiel, Oleguer, Vermaelen en Schilder (77. Sno); Anita, Lindgren en Emanuelson; Bakircioglü, Suárez en Sulejmani (58. Leonardo).

22 februari, competitie: Ajax – FC Volendam (1-1) 2-1.

Doelpunten:	15. Sheotahul	0-1
	29. Suárez	1-1
	76. Vermaelen	1-2
Scheidsrechter:	Van Meenen	
Toeschouwers:	49.749	
Gele kaart:	De Lange en Schilder (Volendam), Oleguer.	

Bijzonderheden: ook in hun derde onderlinge ontmoeting toont Volendam zich een taaie tegenstander voor Ajax. En net als in de heenwedstrijd nemen de wijdbroeken brutaal de voorsprong door Gerson Sheotahul, zorgt Luis Suárez voor de 1-1 en stelt een Belg – toen Jan Vertonghen, nu Thomas Vermaelen - de moeizame winst veilig. We mogen ook niet vergeten dat in de slotfase Stekelenburg een aantal goede reddingen verrichtte, Melvin Platje tegen de paal schoot en een Volendams doelpunt werd afgekeurd. Vermeldenswaard verder was dat Ismaïl Aissati zijn eerste (dertig) officiële minuten maakte. Marco van Basten vergaloppeert zich na afloop door Suárez de mantel uit te geven vanwege de kansen die hij heeft gemist. De trainer zou hiervoor later zijn excuses aanbieden.

Opstelling: Stekelenburg; Van der Wiel, Wielaert, Oleguer en Vermaelen; Anita, Lindgren en Schilder (59. Aissati); Bakircioglü (46. Sulejmani), Suárez en Leonardo.

Ajax contracteert jeugdspeler Marvin Zeegelaar. De 18-jarige aanvaller maakte eerder dit zijn seizoen zijn debuut in het bekerduel met Volendam. Daarna is hij niet meer actief geweest voor Ajax-één. Zeegelaar, die een verbintenis voor 3,5 jaar ondertekende, speelde dit seizoen vooral veel de A1 van Frank de Boer.

26 februari, Europacup: Ajax – Fiorentina (0-0) 1-1.

Doelpunten:	62. Gilardino	0-1
	88. Leonardo	1-1
Scheidsrechter:	Johannesson (Zwe)	
Toeschouwers:	42.779	
Gele kaart:	Donadel, Mutu en Zauri (Fiorentina), Enoh en Lindgren.	

Bijzonderheden: Ajax blijft vriend en vijand verbazen. In twee wedstrijden weet het een Italiaanse ploeg, subtopper Fiorentina, van een zege af te houden. Toch was het lang spannend, omdat de gasten na ruim een uur de leiding namen. Vervolgens toverde Van Basten weer eens een konijn uit zijn hoge hoed in de persoon van Leonardo en niet voor het eerst deed hij van zich spreken. Zodanig zelfs dat hij gelijk maakte, waardoor zijn ploeg als enige Nederlandse vertegenwoordiger verder kwam. FC Twente had hierin de tegenstander kunnen zijn, maar moest de zege na een strafschoppenserie aan Olympique Marseille laten. Over een paar weken gaat Ajax bij deze Franse equipe op bezoek. De triomf in de gezellige Arena was overigens ook te danken aan Kenneth Vermeer, die een uur of vier voor de wedstrijd hoorde dat hij de grieperige Stekelenburg moest vervangen en dat uitstekend deed.

Opstelling: Vermeer; Van der Wiel, Oleguer, Vertonghen en Vermaelen; Gabri (79. Anita), Lindgren (70. Leonardo), Enoh en Emanuelson (91. Alderweireld); Sulejmani en Suárez.

1 maart, competitie:
FC Utrecht – Ajax (0-1) 0-2.

Doelpunten:	9. Van der Wiel	0-1
	63. Vertonghen	0-2
Scheidsrechter:	Luinge	
Toeschouwers:	24.000	
Gele kaart:	Van der Gun, Keller en Schut (FC Utrecht).	

Bijzonderheden: betrekkelijk eenvoudig neemt Ajax de Utrechtse horde. De blauwhemden laten zich zelfs niet intimideren door het met haatgevoelens geïnjecteerde thuispubliek. De fans van de Domstad mogen Ajax bestoken met spreekkoren en allerlei attributen, maar de scheidsrechter en FC Utrecht doen niets. Het zal de Ajacieden verder worst wezen. De basis werd al snel gelegd door misschien wel de mooiste aanval van dit seizoen, die werd opgezet én afgerond door Gregory van der Wiel. Het betekent het eerste officiële Ajax-doelpunt voor de nieuwbakken international Gregory van der Wiel. In de tweede helft

Grimmig decor beïnvloedt spel Ajax niet

was het Jantje lacht en Jantje huilt voor Vertonghen. Eerst kopte hij Ajax knap naar 0-2 en in de slotfase knapte er wat in zijn hamstring, waardoor hij niet meer verder kon en zijn team het duel met tien man moest uitspelen. Van Basten mag eindelijk eens trots zijn op zijn manschappen.

Opstelling: Vermeer; Van der Wiel, Oleguer, Wielaert en Vermaelen; Eno (57. Anita), Lindgren en Vertonghen; Suárez, Sulejmani (67. Bakircioglü) en Emanuelson (46. Leonardo).

3 maart: in een brief aan de KNVB betreurt het CIDI, het Centrum Informatie en Documentatie Israël, dat zondag niet is opgetreden tegen het gedrag van fans van FC Utrecht. Dit 'ondanks ernstig kwetsende spreekkoren.' De leus 'Joden aan het gas' is diep kwetsend voor de Joodse bevolkingsgroep in Nederland en dan vooral de overlevenden van de Sjoa en hun nakomelingen, zo schrijft het CIDI. Om er aan toe te voegen: 'Al staat er niet één Joodse speler op het veld, deze leus is een oproep tot haat en geweld tegen het Joodse volk en stuit op brede maatschappelijke weerzin.' Het CIDI doet een oproep aan de KNVB in de toekomst maatregelen te nemen. Het bureau heeft zich ook gericht aan het Ajax-bestuur, de Supportersvereniging Ajax, de redactie van www.AjaxF-side.nl en Vak410. Het CIDI schrijft hen dat ook fans van de Amsterdamse club een verantwoordelijkheid hebben: 'Door zich de geuzennaam 'Joden' aan te meten en onder die vlag de tegenstander uit te schelden, lokken zij antisemitische reacties uit.' In de brief staat ook dat 'het Ajax-bestuur zich vergeefs heeft ingespannen om die geuzennaam uit te bannen: daar is het een geuzennaam voor. Maar als Ajax-supporters Joden werkelijk een goed hart toedragen, is het nu tijd om te stoppen met het uitlokken van haatleuzen'.

8 maart: ADO Den Haag – Ajax (0-0) 1-1.

Doelpunten:	60. Wielaert	0-1
	64. Verhoek	1-1
Scheidsrechter:	Kuipers	
Toeschouwers:	14.000	
Gele kaart:	Piqué en Verhoek (ADO), Sno en Van der Wiel.	

Bijzonderheden: wat wil deze ploeg? De fans thuis – er werden geen Ajax-supporters toegelaten in het nieuwe Haagse stadion – zullen zich dit hebben afgevraagd en de verontwaardigde Van Basten krabt zich ook achter de oren. Alsof de nummer drie van de ranglijst niet wilde winnen en geen rekening wenste te houden met het feit dat de concurrentie (de vrijwel ongenaakbare koploper AZ moest naar NEC en FC Twente en PSV zouden elkaar in Enschede ontmoeten) punten zou gaan verspelen. Gelukkig kwamen de rood-witten op 0-1 (de eersteling van Rob Wielaert, wiens schot door Danny Buijs van richting werd veranderd), maar kinderlijk eenvoudig kwam ADO al snel op 1-1. Aan Ajax-zijde faalde Evander Sno weer eens, maakte de van een blessure herstelde Dario Cvitanich zijn rentree en was Aissati een positieve uitzondering. De ex-PSV'er – die mede door de absentie van de langdurig geblesseerde spelers Vertonghen en Gabri in de basis mocht debuteren - excelleerde niet, maar hij toonde wel de juiste instelling. Van Basten probeerde het tij nog te keren door Thomas Vermaelen naar voren te sturen, maar het tiende (!) puntverlies deze competitie viel niet meer te voorkomen.

Opstelling: Vermeer; Van der Wiel, Wielaert, Oleguer en Vermaelen; Aissati, Lindgren, Sno (56. Schilder) en Emanuelson (69. Cvitanich); Leonardo en Sulejmani.

Toby Alderweireld stond verrassenderwijs in de basis en weerde zich zeer verdienstelijk. Opmerkelijk (of niet?) was ook dat Vermeer onder de lat stond. Gisteren had Van Basten duidelijk gemaakt dat hij zijn twee keepers op de dag van de wedstrijd zou vertellen wie de rest van het seizoen zijn eerste doelman zou worden. Het is dus Vermeer geworden, helaas zag hij er wat ongelukkig uit bij beide Franse treffers. De penalty van Suárez volgde op een overtreding op Eyong Enoh, die net als Oleguer goede met erg riskante acties afwisselde. Suárezs landgenoot Bruno Silva – die eerder deze week het personeelsbeleid van zijn trainer hekelde – mocht voor het eerst in maanden weer eens meedoen.

Opstelling: Vermeer; Van der Wiel, Oleguer, Alderweireld en Vermaelen; Enoh, Lindgren (23. Schilder) en Aissati; Sulejmani, Suárez (83. Leonardo) en Emanuelson (43. Silva).

Ajax mist elke inspiratie

12 maart, Europacup: Olympique Marseille (Fra) – Ajax (2-1) 2-1.

Doelpunten:	18. Cheyrou	1-0
	33. Niang	2-0
	35. Suárez (strafschop)	2-1
Scheidsrechter:	Bebek (Kro)	
Toeschouwers:	34.000	
Rode kaart (2x geel):	Van der Wiel.	
Geel:	Cheyrou, M'Bami en Taiwo (Olympique), Leonardo en Vermaelen.	

Bijzonderheden: zou hij Ajax weer aan een belangrijk doelpunt helpen? Helaas, in de korte tijd dat Leonardo als invaller op het veld stond gaf de Braziliaan wel zijn visitekaartje af, maar het lukte hem niet te scoren. Een gelijkspel zou ook onverdiend zijn geweest. Toch was het knap hoe Ajax overeind bleef, want na ruim een half uur leidde Olympique Marseille met 2-0 en enkele minuten voor rust werd Van der Wiel weggestuurd. Eerder was Rasmus Lindgren uitgevallen met een hersenschudding na een luchtduel met een tegenstander en had Vermaelen geel gekregen, waardoor deze Belg de return moet missen. Landgenoot

15 maart, competitie: Ajax – De Graafschap (2-0) 3-0.

Doelpunten: 27. Suárez 1-0, 41. Cvitanich 2-0, 69. Suárez (strafschop) 3-0. Scheidsrechter: Haverkort. Toeschouwers: 49.587.

Bijzonderheden: zonder averij het eindsignaal halen. Dat was de grootste zorg van Van Basten vóór het duel met één van de belangrijkste degradatiekandidaten. De trainer werd op zijn wenken bediend, maar verheffend was het spel voor de zoveelste keer dit seizoen niet. Misschien was dat ook te veel gevraagd voor een ploeg, met bijvoorbeeld een mini-middenveld bestaande uit Anita, Emanuelson en Schilder. Aissati en Enoh waren uit voorzorg aan de kant gelaten. Gelukkig hielp De Graafschap de thuisclub een handje door een opgelegde kans te missen - Siems broer Luuk de Jong was niet koelbloedig genoeg. Verder knalde Roger Meijer op de lat. Ook Ben Haverkort was in een gulle bui, hij schonk Suárez een penalty na een duel met Léon Hese. Keeper Erik Heijblok, die even terug was in de Are-

na, had geen goed woord over voor de valpartij van de Uruguyaan: “Ik noem het gewoon spelbederf.”

Opstelling: Vermeer; Silva, Wielaert, Oleguer (71. Alderweireld) en Vermaelen; Anita, Emanuelson en Schilder; Suárez, Cvitanich (60. Leonardo) en Sulejmani (74. Blind).

Eerder op de dag verloor PSV met 1-0 van Feyenoord, waardoor de Eindhovense ploeg de landstitel definitief niet meer kan prolongeren. Ze heeft negen punten achterstand op Ajax, dat op zijn beurt veertien punten minder heeft dan AZ.

18 maart, Europacup: Ajax – Olympique Marseille (1-1) 2-1 (2-1) 2-2.

Doelpunten:	33. Enoh	1-0
	35. Niang	1-1
	74. Sulejmani	2-1
	109. Mears	2-2
Scheidsrechter:	Meyer (Dui)	
Toeschouwers:	47.650.	
Rode kaart:	Silva	
Geel:	Hilton, Niang, Rodriguez en Valbuena (OM), Schilder en Suárez	

Bijzonderheden: een feestelijke avond eindigt met een kater. Ajax speelde een van zijn beste wedstrijden van dit seizoen ofschoon een handvol vaste basiskrachten ontbrak. Mede hierdoor was Suárez aanvoerder. De Uruguyaan ging ook voorbeeldig de strijd aan, leverde een fabelachtige assist voor de 2-1, maar miste tevens een aantal cruciale kansen. Aissati en Anita waren ook zeer op dreef. Echter, ook bij hen vloeiden naarmate het duel vorderde de krachten weg. Helaas liep het duel voor Silva dubbel slecht af: hij werd in de allerlaatste minuut weggestuurd, omdat hij volgens de overigens uitstekende arbiter een Fransman zou hebben geslagen. In de tweede helft van de verlenging kreeg de thuisclub, die haar 109e verjaardag had laten opluisteren met een optreden van André Rieu, het deksel op haar neus. En zo schakelde de equipe van onder anderen de oud-PSV’ers Eric Gerets en Boudewijn Zenden na PSV en FC Twente opnieuw een Nederlandse tegenstander uit. Onverdiend, gaf de Belgische trainer toe. Enoh had overigens tot vandaag nog niet gescoord als Ajacied. De tweede plaats in de competitie lijkt nu de enige prijs die Ajax nog kan pakken.

Opstelling: Vermeer; Silva, Alderweireld, Oleguer en Schilder; Enoh (106. Cvitanich), Anita en Aissati (97. Leonardo); Suárez, Sulejmani (112. De Jong) en Emanuelson.

Ook Ajax klaar in Europa

UITGEPERST

Samenstelling: Hans Janssen

"Ik heb in de rust gezegd dat het zonnetje schijnt en de tribunes volzitten. Je mag dan best zin hebben om te voetballen. Je zit volgens mij op voetbal, omdat je het leuk vind. Dan moet je in ieder geval alles geven in een wedstrijd en beleving tonen. Dat heb ik te weinig gezien vandaag. Ik heb daar geen verklaring voor."

■ Marco van Basten na ADO Den Haag - Ajax.

"In de meeste gevallen moet je tot je 25ste zaaien, om daarna te kunnen oogsten. Tot m'n 26ste heb ik met Ajax alle denkbare prijzen gewonnen, alleen moest ik voor het geld niet in Amsterdam zijn. Dat is daarna pas gekomen. Wat dat betreft hoop ik dat veel jonge spelers goed hun verstand gebruiken en niet het risico nemen hun carrière te grabbel te gooien door te vroeg te veel te willen. (...) Daar heb je het advies van een zaakwaarnemer echt niet voor nodig."

■ Johan Cruijff in zijn maandagse column in De Telegraaf.

"Ik zat in september 2008 erg met mijn rug, had last van een hernia. Dokters vreesden dat ik mijn carrière zou moeten beëindigen. Via keepers-trainer Carlo L'Ami ben ik bij [magnetiseur en paragnost] Henk Grim terecht gekomen. Hij heeft me intensief behandeld en mijn rug is langzaam steeds stabieler geworden."

■ Dennis Gentenaar in Elf.

"Zonder Siem was ik niet de voetballer geworden die ik nu ben. Doordat ik twee jaar jonger ben, heb ik me altijd aan hem kunnen optrekken en me ook tegen hem moeten afzetten. Hij was altijd net iets beter en dat kon ik niet hebben, waardoor ik moest vechten voor mijn plekje. Daardoor is mijn karakter deels gevormd, denk ik."

■ Luuk de Jong, spits van De Graafschap en broer van Ajacied Siem, in Voetbal Magazine.

"(...)hij heeft nu al zoveel mensen van de Ajax-selectie geschoffeerd dat je er een elftal van kan maken. Spitsen, middenvelders, keepers: voor Marco zijn het sowieso 'Les Misérables' van hemzelf. Misschien is het legitiem, maar word dan kluizenaar met golfhandicap 2. Bevrucht een laatste keer je vrouw en laat de wereld de wereld."

■ Hugo Camps in zijn zaterdagse column in NRC Handelsblad.

"Met alle respect voor NEC, mijn streven blijft zo hoog mogelijk te spelen. Ik heb nog een jaar te gaan bij Ajax. Maar begrijp me goed, als het daar niet lukt, zou NEC geen verkeerde stap zijn. Vanaf dag één heb ik het hier hartstikke naar mijn zin. De club past wel bij mij. Maar ik ben afhankelijk van Ajax."

■ Dennis Rommedahl in De Gelderlander.

"Ik trek het echt heel slecht als tegenstanders me een doodschop geven, want ik weet hoe verschrikkelijk het is om geblesseerd te raken. (...)Eén keer had ik net gescoord en was ik op weg naar een tegenstander die me had geslagen. Wilde ik zeggen: 'Waar was je nou?' Onderweg ben ik omgedraaid. Daar ben ik achteraf blij om."

■ Cedric van der Gun, eens Ajacied, maar sinds 2006 aanvaller van FC Utrecht, in Het Parool.

"Ik lees steeds die berichten over de dure Van Geel. Luister, ik heb meer dan de helft ingeleverd en werk voor een normaal Roda-salaris in Kerkrade. Ach, ik heb in de loop der jaren een hele dikke huid gekregen. Ik weet zeker dat een goede technisch directeur zijn salaris dik terug verdient. Dat heb ik bij Willem II, AZ en Ajax ook gedaan."

■ Martin van Geel, directeur voetbalzaken van Roda JC, in De Limburger.

"Ik heb vanmorgen boodschappen gedaan bij Albert Heijn en kreeg ook een zakje met die plaatjes. Hierin bleken echter maar vier in plaats van vijf van die plaatjes te zitten. Daarop heb ik verhaal gehaald bij de kassière. Weet je wat die zei? 'Die vijfde, die ligt op de grond, dat is Luis Suárez."

■ Een veelgehoorde grap tijdens de hausse rondom de AH-voetbalplaatjes.

"Als je niet speelt, moet je er ook staan."

■ Kenneth Vermeer in het Algemeen Dagblad.

"Een leuke club, die toch goed in elkaar zit. Een leuk stadion en eh Brabanders. Dat zijn altijd wel leuke mensen, moet ik zeggen."

■ Kiki Musampa op Omroep Brabant TV over zijn eerste indruk van Willem II, zijn nieuwste werkgever.

"Ik geloof niet in een verslechterde mentaliteit. Het is wel zo dat de macht meer bij de spelers terecht is gekomen. Trainers moeten tegenwoordig meer vaardigheden hebben. (...)Dat zie je aan Ajax-coach Marco van Basten, die zijn excuses moest aanbieden omdat hij zich een keer versprak en zei dat zijn aanvallers niet genoeg afmaakten."

■ Aad de Mos in NRC Handelsblad.

"Als verdediger was dat een heel moeilijke wedstrijd, ik was nooit zo kapot als toen. Het was niet te belopen en het gaf een onmachtig gevoel."

■ Thomas Vermaelen in de Volkskrant over Vitesse - Ajax van eerder dit jaar.

"In mijn jeugdjaren was ik al een speler die mijn verdedigende bijdrage leverde door goed te stáán, te communiceren en te organiseren. Met 'praten' heb je de helft van het werk al gedaan in de verdediging."

■ Frank de Boer in De VoetbalTrainer.

"Dat is jammer, meer niet. Als het mogelijk was geweest, had ik het graag geprobeerd. Maar ik had al niet veel hoop dat het ging lukken. Dat ik niet voor het nationale team uit kan komen, wil echter niet zeggen dat ik me niet meer voor Kroatië interesseer. Mijn roots liggen daar."

■ Dario Cvinatich legt in Sportweek uit wat het betekent dat de FIFA heeft bepaald dat hij niet Kroatië mag uitkomen.

"Feyenoord is voor mij een grotere club dan Ajax. Feyenoord had een zeer professionele organisatie, terwijl de dingen bij Ajax toch iets minder goed geregeld waren. (...)Supporters van Ajax gaan naar het theater om voetbal te aanschouwen. Dat is heel anders dan bij Feyenoord, waar de supporters leven voor voetbal."

■ Angelos Charisteas in Feyenoord Magazine.

"Als een ondernemer in Nederland naar de filistijnen gaat, kijken mensen vol leedvermaak toe. Sport7 werd me vanaf het begin misgund. In de Arena ben ik bespuugd toen ik met mijn kinderen naar Ajax ging. Ik heb een maand of twee bewaking gehad."

■ Ruud Hendriks, onder meer directeur van het tv-programma Het Gesprek, in PS van de Week.

"Geen enkele vrouw is altijd goed gekleed, maar Sylvie Meis wel. Ze heeft een soort Amerikaanse glamour, heel on-Nederlands. En dat lichaam! Kan iemand mij vertellen hoe ze dat doet?"

■ Stylist Maik de Boer legt in Jackie uit waarom de vrouw van Rafael van der Vaart de best geklede Nederlandse vrouw is.

"Ik kreeg de hele pers over me heen toen ik Thomas Vermaelen een jaar geleden als linksback gebruikte en ook Thomas zelf was daar aanvankelijk sceptisch over. Maar kijk nu. Bij ons doet hij het op die positie uitstekend en ook bij Ajax staat hij inmiddels op die plaats. Daar functioneert hij prima. Voor Thomas is dat toch een goede ontwikkeling."

■ René Vandereijcken, bondscoach van België, in Voetbal International.

"Bobby is ondanks dat hij nooit een grote voetballer was, uitgegroeid tot een Ajax-icoon. Dat heeft hij te danken aan zijn onvoorwaardelijke toewijding en loyaliteit aan de club. Hij leeft voor Ajax en wij hopen dat hij dat nog lange tijd blijft doen."

■ Ajax-voorzitter Uri Coronel op www.ajax.nl over Bobby Haarms, die op 8 maart 75 jaar werd.

"Toen [bondscoach] Ernst Happel op de hoogte was gesteld, belde hij me op en heeft-ie mij minutenlang verrot gescholden. Misschien wel terecht ook. Ik zie het nu als de slechtste beslissing uit mijn carrière. Ik had daar moeten staan, ik had kunnen uitblinken op dat WK. Ja, tijdens de finale en ook achteraf heb ik wel een traantje gelaten."

■ John Dusbaba in het programmablad van de wedstrijd tussen zijn voormalige werkgevers ADO Den Haag en Ajax over zijn besluit af te zeggen voor het WK van 1978 in Argentinië.

"Michiel had de meeste ideeën, Kees hield het overzicht en ze vonden mij de afmaker. Als er nog iets aan ontbrak, kon ik bedenken wat dat was. We waren met z'n drieën goed op elkaar ingespeeld, zoals de voorhoede van een voetbalclub. We hoefden niet per se zelf te scoren, we gaven elkaar juist de voorzet."

■ Herman Koch in De Pers over de rolverdeling van Jiskefet.